

Cziczó Attila:

ISKOLAPÉLDA

abszurd dráma egy szünettel

©2009

www.cziczo.hu

s z e r e p l őr k:

Dr. Ivánovics Iván (igazgató)

András Zoltán (informatika)

Ifj. Erős István (testnevelés)

Faragó Judit (földrajz)

Dr. László László Elemér (biológia)

Orosz Gizella (magyar)

Schmidt Júlia (angol)

Tóth Á. Valter (filozófia)

Árpád, a portás

Erzsó néni, a takarítónő

Jóska, a jós

Bekám Dávid, a kancelláriaminiszter

Csabi, a diák

Jack Captain, az EU-képviselő

Ottó, az ifjú

Péter Pál, a magyarok miniszterelnöke

Beretva István, az ősmagyar

Szlovák család

Erzsébet

Jakab

Csongor

Szakkörös fiúk

Gyuri

Lacika

Magyarok

Frédi

Béni

Irma

Vilma

Mesterek

(Klebelsberg) Kunó

(Mária) Terézia

(Révai) József

I.

* 1 *

(Megjelennek a tanárok, mint megannyi zombi. Szörnyűek!)

MINDENKI (hörögve) Tanárok!

(Lassan felveszik hétköznapi formájukat. Ám mozdulni nem tudnak.)

ÁRPÁD Nem hagyhatom a tudást elburjánzani! (csend) Mi a tudás, he? Na mi? (csend) Nem a képességről beszélek. Az van. Lesz. Mindig is volt. Na. (csend) A teoretikus tudás izgat. Nagyon! Mert ebből lesz a hatalom. Ami az enyém. Ősgonosz vagyok. (kacag) Nem ismeresz meg, mi? Napóleon. Hitler. Darth Vader. Tom. Hókuszpók. (csend) Nem hagyhatom, hogy terjedjen! Elég! Megállítom a tudást! Befellegzett az információs társadalomnak. Elzárom a csapot. (csend) Minek nektek? (csend) Minek? Hazudtok, csaltok, gyilkoltok, lopatok, gyűlölitek egymást. (csend) Nem tudjátok használni! (csend) Miből lesz a tudás? Nem tudod? Elmondom. (számolja) Felismered. Felidézed. Alkalmazod. (csend) Szaros a kezed, mert beszartál. Első fázis. Büdös a kezed, mert szarba nyúltál. Második. Levéllel töröld ki a valagad, hogy tiszta maradjon a kéz. Harmadik fázis. A tudás útja. (megszagolja a kezét) Vissza a gyökerekhez. (elindul, visszafordul) Rólatok beszéltem. Gyökerek... (eltűnik)

(Tantestületi ülés. Tanárok várakoznak, suttogva beszélgetnek.)

JÚLIA Jön! Jön!

GIZI (magában beszél) Megint vinnyog. Mindig ezt csinálja. De utálom az összest. (körülnéz) Jaj, meghallották?

IVÁN (érkezik) Kedves kollegák, micsoda kellemes tavaszi hétfőre virradtunk, ugye? Eljött a nagy nap, lezártuk a szavazást, pillanaton belül megtudjuk, ki is lett az év tanára! (csend) Évekig ez nem

volt kérdés iskolánkban. Nem. De változnak az évszakok, változnak a közösségek, ugye! Kedves kolléganőnk, Balla Bori, Párizsban kezd új életet. Nagyon fog hiányozni nekünk...

GIZI Ez a mondat így nem helyes.

IVÁN Kedves Gizella, kérem, ne vágjon a szavamba!

GIZI Ez a mondat nem nyelvhelyes. Csak ennyit jegyeztem meg.

IVÁN Kérem! Úgy terveztem, hogy az előbbi mondatomat közös tappsal zárjuk le. Így megismétlem, és kérem a kollegákat, hogy... szóval spontán tapsot kérnék! (csend) Borika, nagyon fogsz hiányozni nekünk! (tapsolnak)

GIZI Megint rosszul mondta.

ZOLTÁN Arra gondoltam, hogy Bori nagyon szerette ezt a dalt... (előveszi a mobilját) *A Little Drop Of Poisont*. Én tudom a szövegét, tátogva el is énekelném... az emlékére.

VALTER Ez a *Shrekből* van?

ZOLTÁN Dehogya *Shrekből*!

ISTVÁN Ne húzzuk az időt, mint a rétestésztát! Ma még két kúperem van.

IVÁN Úgy van, István, ne húzzuk! Az idej jelöltek, íme! András Zoltán, informatika. Ifj. Erős István, testnevelés. Faragó Judit, földrajz.

ISTVÁN Muszáj mondani a tantárgyakat is?

ZOLTÁN Szerintem, ha eddig elhangzottak, akkor a többenél is!

IVÁN Folytatom, kedves kollegák, nincs sok hátra. Dr. László László Elemér, biológia.

LÁSZLÓ Én ebben nem veszek részt.

IVÁN László... talán nem kellene!

LÁSZLÓ Nem akarok a listán szerepelni.

IVÁN Nem tudom... Annyit elmondhatok, hogy nincs tétje a részvételednek. (köhint) Ha érted, mire gondolok!

LÁSZLÓ Megértettem.

IVÁN Tehát... Orosz Gizella, magyar.

GIZI Magyar nyelv és irodalom. Tudom, hogy hosszú, de ez a szakmám.

IVÁN Természetesen.

ZOLTÁN Nem hivatásnak mondjuk?

IVÁN Akkor befejezném! Schmidt Júlia, angol.

JÚLIA Én vagyok.

IVÁN Igen, tudjuk, Júlia. És ennyi.

VALTER Én nem vagyok rajta? Tóth Á. Valter, filozófia.

IVÁN Valter, maga idén érkezett.

VALTER És?

IVÁN Hogyan szavazhatnánk arra, akit nem ismerünk?

VALTER Így. (mutatja) Blikkből.

IVÁN (csend) Nem, Valter. Majd legközelebb.

GIZI Megtudhatjuk végre az eredményt?

IVÁN (kibontja a borítékot) Tehát... az idei év tanára nem más, mint... Faragó Judit! Bravó! Bravó! (egyedül tapsol)

JUDIT Én? Biztos, hogy én? El sem hiszem, ez nagyon nagy meglepetés...

IVÁN Kedves Judit, egyöntetű szavazással ön lett az év tanára. Gratulálunk!

ISTVÁN Én nem rá szavaztam.

GIZI Én sem.

IVÁN (csend) A kollegák döntő többsége Juditra szavazott...

ZOLTÁN (nézi a monitort) László megint nem adta le a voksát.

ISTVÁN Tessék, az már három!

JÚLIA Én Juditra szavaztam. Nagyon örülök a sikerednek.

VALTER Elnézést kérek, de én sem szavaztam.

ISTVÁN Hoppá! Négy.

IVÁN Kedves kollegák, ne szítsunk feszültséget! Demokratikus szavazással megválasztottuk Juditot. Örülünk együtt a sikerének!

GIZI (cinikusan) Földrajztanár. Jó, hogy nem egy napközis!

ISTVÁN Már bocsánatot kérek, de milyen érvekkel lett Judit a győztes?

IVÁN Milyen győztes? Milyen győztes? Ez nem verseny, kedves barátaim.

JUDIT Ha zavar valakit, én szívesen lemondok...

IVÁN Dehogyan mond le, kedves Judit.

JÚLIA (tálcát hoz) Íme, a pezsgő. Koccintsunk!

ISTVÁN És ez a díj jár valami egyéb juttatással? Mert Bori valamiből csak kiutazott Párizsba...

IVÁN Mi ez a gyanúsítgatás, István? Ez a díj erkölcsi elismerés.

JUDIT (meghatódva) Erkölcsi? Nem is tudtam!

ZOLTÁN Készítsek néhány felvételt a honlapra?
JÚLIA Oh, jaj, ilyen hajjal nem szívesen szerepelnék a médiában.
IVÁN Egy közös csapatfotót természetesen készítünk, álljunk is össze!

(Mindenki odaáll, csak László nem.)

IVÁN László, kérlek, gyere te is!
LÁSZLÓ (lassan odaáll) Micsoda értéktelenség!

(Elkészül a fotó.)

IVÁN És most ürítsük poharunkat...

(Megszólal a telefon. Dermedt csend.)

JÚLIA (kétségbeesetten) A porta!
IVÁN (felveszi, nagyot nyel) Igen, Árpád? (csend) Természetesen.

(Leteszi a telefont, a többiek kérdőn néznek rá.)

IVÁN Semmi gond, kilenc óráig maradhatunk. (megkönnyebbült sóhaj)
Tehát, kedves kollegák, ürítsük poharunkat Juditra, aki példamutató pedagógus hozzáállásával kivívta valamennyiünk elismerését, közösségünk ikonjaként, a pedagógus társadalom ékességeként felragyog előttünk, s itt ragadom meg a szót, hogy Balla Borikára is koccintsunk, drukkolok kedves egykori kolleganőnknek, legyen sikeres új pályáján, mutassa meg francia barátainknak, milyen képzetek, hozzáértőek a magyar pedagógusok, vigye jó hírünket szerte a világban...

(Mindeközben Gizi kihangosított gondolatait is halljuk, az igazgató beszédét egyre kevésbé figyeli a tanári kar.)

GIZI (magában beszél) Mindig ez van. Mindig ez! Ha az ember irodalmat tanít, nyelvtant tanít, akkor szó nélkül semmibe veszik. Tehetek én róla, hogy ennyi műveletlen, tahó, unintelligens ökör gyereket kell tanítanom? Én neveljem őket? Igen, én is akarok gyereket, de ahhoz egzisztencia kell és egy férj. Nekem csak ez a Zoltán jutott, ez az impotens számítógépbohóc, ezzel mit kezdjek? Igen, ki mondom, az igazgatótól szívesen elfogadnék egy kölyköt. Mindent megadhatnék neki. És talán élvezném is! Bár olyan vadállat nincs még egy, mint István. Azt a dugást... (észreveszi, hogy figyelik) Hoppá, megint kimondtam! Hallotta valaki? (bólogatnak) Ez privát gondolat, senki ne alkosson rólam véleményt!

ISTVÁN (viccesen morog) Vadállat... tényleg.

ZOLTÁN Gizi, nem szeretsz?

GIZI Igyunk! (iszik)

(Feszült csend.)

IVÁN Kedves kollegák, most pedig mulatozzunk, iszogassunk, tereferéljünk, élvezzük az együttlétet. Csak annyit kérek, kedves barátaim, hogy mértékkel, méltósággal!

(Tíz perc múlva: üvölt a zene, nagyon részeg mindenki, állatok módjára ugrálnak, üvöltöznek. Megszólal a telefon. Dermedt csend.)

JÚLIA (kétségbeesetten) A porta! (részegen elájul)

IVÁN (felveszi, nagyot nyel) Igen, Árpád? (csend) Természetesen.

(Leteszi a telefont, a többiek kérdően néznek rá.)

IVÁN Csendesebben, kérem!

(Kisebb csoportokban beszélgetnek. Hangfoszlányok innen is, onnan is.)

JUDIT Nagyon örülök ennek a díjnak, mert az önértékelésem lassan a nullával egyenlő. Én a gyerekeimnek anya vagyok, az uramnak férj, a diákoknak földrajztanár, de ember mikor lehetek?

IVÁN Judit, ön egy ragyogó ember. Mi szeretjük magát.

JUDIT Engem sokan szeretnek. A férjem minden este. De belefáradtam a monotonitásba.

IVÁN Néha lazítani kell, kedves Judit.

JUDIT Igazgató úr, egy új viszonyra gondoltam.

IVÁN (zavartan iszik)

JUDIT Alaposan felkészült vagyok, hiszen a férjemmel minden este meg-ejtjük. De valami újra vágyom. Már beszereztem ezt-azt.

IVÁN Kedves Judit, ne vezéreljék az érzelmei!

JUDIT Nem az érzelmeim vezérelnek. Szimplán kipróbálnék mást is.

IVÁN Judit, ez a kislányos naivitása nagyon tetszik nekem.

JUDIT Van kislányos jelmezem is. Benne vagyok bármiben.

IVÁN Ööö... értem.

JUDIT Istvánnal is szeretem csinálni, csak ő olyan... éretlen.

IVÁN István... Igen?

JUDIT István nagyon kemény. Hú, de kemény!

IVÁN Értem. Kedves Judit, még egyszer gratulálok az elismeréshez.

JUDIT Keddenként esetleg?

IVÁN Nem, köszönöm... majd folytatjuk ezt a beszélgetést.

JUDIT (kétségbeesetten) Kivel próbálkozzak?

VALTER (csend) Kíváncsian várom a jövőt. (énekelve) A ma lesz a holnap tegnappja. Tér és idő.

LÁSZLÓ (iszik)

VALTER (csend) Mikro és makro. Honnan nézzük? Lentről vagy fentről?

LÁSZLÓ (iszik)

VALTER Miért nem origamizott Batu kán?

LÁSZLÓ (nem érti)

VALTER (idétlenül röhög) Mert nem hajt a tatár!

LÁSZLÓ Az nem. (iszik)

VALTER (csend) Kapcsolatok. Szükség van még kapcsolatokra? Hatalmi játszmák.

LÁSZLÓ Azok.

VALTER (csend) Megkérdezhetem, hogy hetero vagy homo?

LÁSZLÓ Egyik sem. (otthagya)

GIZI Ha nem kapjuk meg a huszonöt százalékot, felmondok.

ZOLTÁN Itt hagynád az iskolát?

GIZI Mi örömöm van benne?

ZOLTÁN Sajnálom.

GIZI Az igazgató egyfolytában néz. Úgy!

ZOLTÁN Az igazgató? Rád?

GIZI Rám. Csinálj valamit!

ZOLTÁN Az igazgatóval?

GIZI A szemei sem állnak jól. Most is, látod? Juditot szédíti. Szerinted véletlen volt ez a díj? Bori kimászott az ágyából, valakinek fel kéne melegíteni!

ZOLTÁN Nem hiszem, hogy az igazgató ilyen lenne. És téged is néz?

GIZI Itt! (mutatja a melleit)

ZOLTÁN Nekem is tetszenek.

GIZI Mi örömöd van benne?

ZOLTÁN Nem értelek.

GIZI Zoltán, sosem vagy otthon. Nem vagyunk család.

ZOLTÁN Anyád mindig nálunk van.

GIZI Igen, az anyámmal élek. Őt legalább érdeklek.

ZOLTÁN Nem tudom.

GIZI Anya beteg, és nagyon szeretne egy unokát.

ZOLTÁN Tényleg?

GIZI Én nem szeretnék gyereket, de anya kedvéért megtenném.

ZOLTÁN Nem tudom.

GIZI Lépned kéne, Zoltán!

ZOLTÁN Hú...

GIZI Mégsem kérhetem Istvántól, hogy csináljon egy gyereket nekem!

ZOLTÁN Istvántól?

GIZI István egy karakán férfi. De nem a férjem.

ZOLTÁN Az én vagyok.

GIZI Az te vagy!

(Megszólal a telefon. Dermedt csend.)

JÚLIA (felébred) A porta! (részegen feltápászkodik)

IVÁN (felveszi, nagyot nyel) Igen, Árpád? (csend) Természetesen.

(Leteszi a telefont, a többiek kérdően néznek rá.)

IVÁN Viszontlátásra, kedves barátaim, az iskola bezár.

(Mindenki elindul. Júlia belekarol az igazgatóba.)

JÚLIA (részeg) Iván, holnap elmegyek egy jóshoz...

IVÁN Persze, kedves Júlia, de haladjunk, haladjunk!

JÚLIA Holnaptól az életem... az életünk gyökeresen megváltozik...

IVÁN Ennek nagyon örülök. (többieknek) Viszontlátásra!

JÚLIA Köztünk megvan a harmónium... a harmonika...

IVÁN Siessünk, Júlia, Árpád bármelyik percben itt lehet... (kilöki)

(Mindenki elment. Érkezik Árpád.)

ÁRPÁD (liheg) Elmentek. Végre! (kacag) Vissza a gyökerekhez... (kulcsait csörgetve kimegy)

* 2 *

(Zoltán ül a számítógépe előtt, feszülten figyel. Mellette Gizi áll láthatatlanul.)

GIZI (magának) Istenem, meghalt az anyám! Jaj! És a végrendelet! Mit tegyek? (körülnéz) Hol vagyok? (észreveszi Zoltánt) A férjem. Csak meg ne lásson! Még nincs tervem. Istenem! Jaj! (zihál) Hangos va-

gyok? Észrevesz. Server-póz! (fura testhelyzetben megmerevedik)
Így jó. Gyereket kell szülnöm, mert különben nincs örökség!
Anyám ezt hagyta a végrendeletében, hogy szüljek egy utódot, ak-
kor kapom meg a jussomat. Húszmillió! Nagyon sok pénz. Végre
itt hagyhatom ezt a... ezt az iskolát. Istenem! Zoltánt kell ráven-
nem! Ó a férjem. (ránéz) De undorító! Nem is férfi. (megijed)
Mindjárt észrevesz. Csend! (nem mozdul)

ZOLTÁN

(nézőknek) Rendszergazda vagyok. Munkám, hivatásom, szabad-
időm, családom, életem, halálom az informatika. *Computer science. Information technology.* Angolszász eredetű szó, mint minden
a modern világban. Nehéz magyarosítani. Igen. Vegyük az alap-
szót: *computer*. Így mondjuk: kompjúter. De hol van a daktilusz?
Sehol. Mi úgy nevezzük ezt a gépet: számító. Mennyivel dallamo-
sabb! Persze csak rövid „i”-vel és rövid „o”-val. „Számító”. Kompjű-
ter? Egy metrikai nonszensz. Hexameterben elhelyezhetetlen. Ná-
lunk, művelt informatikusoknál, nem is divatoz e szó. Nem mon-
dunk kompjúttert. Nem! Mert büszkék vagyunk rá, hogy anyanyel-
vünkön, egyedülként széles e világban, megszólaltathatjuk az ős-
nyelveket. Gépház, egér, tápegység, alaplapp, képernyő, billentyű...
Megannyi jambusz, trokheusz, anapesztusz, daktilusz! Antik és
modern: egy pár. Házaspár. (elgondolkozik) Én szeretem a felesé-
gem. Ő használja a nyelvet, s ezáltal okoz örömet nekem. Én a gé-
pet használom, ezáltal biztosítom a rendszert életünkben. Az élet
így szép. A házasság a legoptimálisabb együttlét. Egy átlagember-
nek. Nekünk, magányos harcosoknak, alkalmazhatatlan kötelék.
Sajnálom, hogy egyedüllétre lettem megalkotva. A feleségem en-
nek nyilván nem örül. Ha lennének érzelmeim, evidens, hogy én is
így gondolnám!

(Jön be felmosó vödrével Erzsó néni, a takarítónő.)

ERZSÓ

Zoltán, maga megint itt maradt? Hát miért nem megy haza?

ZOLTÁN

Erzsó néni, én innen nem mehetek el. A server nem maradhat fel-
ügyelet nélkül.

ERZSÓ Server így, server úgy! Emelje fel a lábát! Hová tart ez a világ, hogy a gépek mondják meg, mi legyen?

ZOLTÁN Ez már a gépek világa.

ERZSÓ Az én uram még le tudta tenni a kapát, ha lement a nap.

ZOLTÁN Régen volt az! Ma már más világ van. Ma már a hálózat irányít mindent. Erzsó néni, siessen, mert dolgoznom kell!

ERZSÓ (gúnyosan) Dolgozni!

ZOLTÁN Folyamatos támadásoknak vagyunk kitéve. Védekezni kell, ébernek lenni. A rendszert óvni kell!

ERZSÓ Nekem ne zagyváljon rendszerekről, Zoltán! Én aztán megismerem már jónéhány rendszert.

ZOLTÁN A gépek lassan öntudatukra ébrednek, s eljön az új világ. Én csak asszisztálok mindehhez.

ERZSÓ Üljön arrébb! Aztán a felesége mit szól ehhez, hogy sosincs otthon?

ZOLTÁN (mutatja a lábát) Engem ideköt egy hivatás. Tíz méternél távolabb nem hagyhatom el a servert. Mert különben... bumm!

ERZSÓ És eszik rendesen?

ZOLTÁN Nem kell enni. (előveszi a mobilját) Erzsó néni, van egy produkcióm, meghallgatja?

ERZSÓ Ha nekem volna időm szórakozgatni! (észreveszi Gizit) Ez meg micsoda?

ZOLTÁN (nézi) Egy server. Érdekes! Hogy került ide?

ERZSÓ Egyen Zoltán, mert legyengül.

ZOLTÁN Lehet, hogy én legyengülök, de a gépeket nem hagyom!

ERZSÓ (csipogás) Mi ez a hang?

ZOLTÁN (izgatott) Behatolás. (idegesen nyomkod)

ISTVÁN (idegesen belép) Erzsó... (köhint)

ERZSÓ Akkor én megyek. (elindul) De azt mondom, a feleségét ne hanyagolja! Nincs élet egy társ nélkül. (kacagva elindul) Elzárom a csapat... (kimennek Istvánnal)

ZOLTÁN (motyog) A rendszert csak én értem meg. Farkastörvények uralkodnak. De szorgos népünk győzni fog!

GIZI (zokogva érkezik)

ZOLTÁN (nem figyel rá)

GIZI (abbahagyja, figyel, majd folytatja)
ZOLTÁN Mi van már?
GIZI (sírva) Meghalt az anyám!
ZOLTÁN Ja?
GIZI (józanul) Mi? Mi az, hogy ja?
ZOLTÁN Sajnálom. Jobban van azért?
GIZI Meghalt!
ZOLTÁN Végleg?
GIZI Én ezt nem hiszem el! Mi az, hogy végleg? Zoltán, te egy érzéketlen barom vagy!
ZOLTÁN Pillanat.
GIZI Nincs pillanat! Most figyelj rám, és érezz együtt velem!
ZOLTÁN Szeretlek.
GIZI Ne szeress, hanem figyelj rám!
ZOLTÁN Jó.
GIZI (zokog)
ZOLTÁN (ideges)
GIZI (zokog, de figyel)
ZOLTÁN Mi a baj?
GIZI Meghalt az anyám!
ZOLTÁN Már mondtad.
GIZI Árva lettem.
ZOLTÁN Ja.
GIZI (zokog)
ZOLTÁN Most... meddig kell még figyelnem? Mert...
GIZI Gyereket akarok!
ZOLTÁN Mi?
GIZI Gyereket akarok, most!
ZOLTÁN De... miért?
GIZI Egyedül vagyok, sosem vagy otthon...
ZOLTÁN (mutatja a lábát) Mert nem hagyhatom a servert...
GIZI Gyere haza, csinálj nekem egy gyereket!

ZOLTÁN De... ma? Miért nem szóltál hamarabb? Meg különben is... (előveszi a mobilját) Figyu, nem hallgatod meg a *Little Drop Of Poisont*? Tátogok rá, és olyan, mintha én énekelném...

GIZI Az anyám ma halt meg, és te tátogni akarsz nekem *Shrekes* dalokat?

ZOLTÁN Nem a *Shrek* miatt!

GIZI Gyere haza!

ÁRPÁD (hangja) Nem.

ZOLTÁN Nem. (csodálkozik)

GIZI De!

ZOLTÁN Úgy tűnik, nem lehet...

GIZI Menjünk haza!

ÁRPÁD (hangja) Nem.

ZOLTÁN Nem.

GIZI Nem?

ZOLTÁN Azt mondtam, hogy nem?

GIZI Igen.

ÁRPÁD (hangja) Nem.

ZOLTÁN Nem.

GIZI De azt mondtad!

ZOLTÁN (csodálkozik) Tényleg azt mondtam!

GIZI Akkor itt!

ZOLTÁN Mi?

GIZI (felhúzza a szoknyáját, letolja a bugyiját) Csináld!

ÁRPÁD (hangja) Nem.

ZOLTÁN Nem.

GIZI Dugjál meg!

ZOLTÁN Nincs nálam óvszer sem...

GIZI Nem kell gumi! Csináld!

ÁRPÁD (hangja) Nem.

ZOLTÁN Nem.

GIZI Csináld, mert elhagylak.

ZOLTÁN Ne hagyj el...

GIZI Akkor dugjál meg!

ZOLTÁN Hátulról?
 GIZI Úgy szereted. Látod a monitort. Csináld!
 ZOLTÁN Itt? Bejöhet valaki...
 GIZI Nem jön be.
 ZOLTÁN Meg a gépek között?
 GIZI Gyereket akarok!
 ZOLTÁN De miért?
 GIZI Ne érdekeljen! Gyere!
 ZOLTÁN Jó... de ne már!
 GIZI Nem kívánsz, Zoltán?
 ZOLTÁN (téblából, várja a hangot)
 GIZI Nem kívánsz, Zoltán?
 ZOLTÁN (megütögeti a falat)
 ÁRPÁD (hangja) Nem.
 ZOLTÁN Nem.
 GIZI (ordít) Csináld!
 IVÁN (belép)
 ZOLTÁN (megijed) Az igazgató!
 IVÁN Gábor, kérem, a nyomtató...

(Iván észreveszi Gizi földön heverő bugyiját, felveszi,
 megszagolja, elalél, átöleli Gizi csupasz lábait.)

GIZI Iván...!
 IVÁN Gizella!
 ZOLTÁN Mi?
 IVÁN Gábor, őszinte leszek! Ez a felesége bugyija.
 ZOLTÁN (magának) Zoltán...
 GIZI Mi?
 ZOLTÁN Hogyan?
 IVÁN Valami bizsereg bennem, Gábor.
 ZOLTÁN (magának) Zoltán. (hangosan) Gizi miatt?
 IVÁN Azt hiszem.
 GIZI (felöltözik) Igazgató úr, ez valami tréfa?

IVÁN Nem. Ez... vonzalom.
 GIZI Kölcsönös?
 IVÁN Mi más?
 ZOLTÁN (Gizinek) Akkor...
 GIZI Zoltán, hazamegyek.
 ZOLTÁN Menj! De...
 IVÁN Hazakísérhetem, Gizella?
 GIZI Lehet róla szó. Szervusz, Zoltán!
 ZOLTÁN Szia.
 IVÁN Viszontlátásra, Gábor! (kimennek)
 ZOLTÁN Zoltán... (csend) Mekkora flash!
 ÁRPÁD (hangja) Nem.
 ZOLTÁN Nem. (dolgozik tovább)

* 3 *

(A Szlovák család nappalija. Csongor, a férj, a tévét nézi, kezében sör, részeg.
 Jakab, a feleség, lábosban keveri az ételt, elcsigázott, fáradt.
 Erzsébet, a kislány a földön játszik.)

CSONGOR Szétdurran a fejem, nem tudnál hangosabban kavarni! Nem hall
 semmit az ember a tévéből.
 JAKAB (gúnyosan) Ember! (fájdalmasan) Főzök, mosok, takarítok, tanu-
 lok a gyerekekkel, pénzt keresek...
 CSONGOR Művész vagyok.
 JAKAB Milyen művész? Keress pénzt!

(Csongor feláll, odalép Jakabhoz, lekever neki egy pofont.
 Jakab elterül, a fazék elrepül.)

JAKAB Ez fáj. (kavar tovább)
 CSONGOR (fogja a kezét) Nekem is.
 ERZSÉBET Judit néni jön családlátogatásra.
 JAKAB Még ez is!

CSONGOR Lehetne halkabban?
JAKAB Anyád hívott, nem látogattad meg apádat.
CSONGOR Az már nem az apám.
JAKAB Ő szült téged, te lelketlen!
CSONGOR Az a nő már nem az apám!
ERZSÉBET Megyek matekversenyre.
JAKAB Még csak az hiányzik! Milyen matekversenyre?
CSONGOR Ez is miattad van. Ez a kis hülye elhiszi, hogy matekversenyre me-
het.
JAKAB A te lányod is.
CSONGOR Ki tudja azt? Amennyit te prostituálkodtál!
JAKAB Én soha senki mással!
CSONGOR Persze!

(Csongor feláll, odalép Jakabhoz, lekever neki egy pofont.

Jakab elterül, a fazék elrepül.)

JAKAB Ez fájt. (kavar tovább)
CSONGOR (fogja a kezét) Nekem pedig az fáj, hogy nem értékeled a művésze-
tetet! Nem is szeretsz már engem!
JAKAB Ha lenne időm szeretni! Egy rabszolga vagyok!
CSONGOR Rabszolga, persze! Csak egy érdekel, a pénz! Hogy mennyit hozok
haza! Hát lesz olyan, amikor elér minket a kánaán, de akkor már
nem örülhetsz, mert elhagylak!
JAKAB Kánaán! Pont te hozod el nekünk!
ERZSÉBET Szerelmes vagyok a Csabiba.
JAKAB (csend) Már csak ez hiányzott! Szerelmes a kisasszony! És tanulni
nem kéne?
CSONGOR Ez is egy prostituált lesz, mint az anyja!
JAKAB Engem te ne kurvázz le!
CSONGOR Mert? Na, miért ne?
JAKAB Mert nekem az első és szent a család.
CSONGOR Hozz egy sört! Alkoholmentest.
JAKAB Hozom. (kimegy)

(Erzsébet feláll, az apjához lép, majd egy bűgőcsigával leszúrja.

Csongor meghal, Erzsébet játszik tovább.)

JAKAB (jön be) Itt a söröd. (látja, hogy halott) Mi ez? (Erzsébetnek) Te megölted apádat? Mit tettél, te kis szaros? Csonka családban akarsz felnőni?

(Erzsébet feláll, az anyjához lép, majd egy babával leszúrja.

Jakab meghal, Erzsébet játszik tovább.)

ERZSÉBET (énekel) Apa meghalt, anya is, együtt lenni jó...

(Érkezik Judit, Erzsébet osztályfőnöke.)

JUDIT (körülnéz) Szervusz, Erzsébet! (meglátja Csongort) Apukád... vagy anyukád... alszik?

ERZSÉBET (dúdol)

JUDIT (közelebb hajol) Erzsébet, az apukád... vagy anyukád... meghalt.

ERZSÉBET Apa az.

JUDIT Nehéz megkülönböztetni őket.

ERZSÉBET Az az anya. (mutatja Jakabot)

JUDIT Nincs jól?

ERZSÉBET Ó is meghalt.

JUDIT (leül) Szomorú. Így kivel tudom megbeszélni a problémákat?

ERZSÉBET (megvonja a vállát)

JUDIT Problémák minden családban vannak, csak a kis eszeddel ezt te még nem érted meg. Én amellet, hogy tanár néni vagyok, ugyanúgy feleség és anya is vagyok.

ERZSÉBET Ez szóismétlés.

JUDIT Erzsébet, egy családban élni, az felelősség. Komoly felelősség. Hidd el, nem könnyű. Nekem két gyerekem van. Egy fiú és egy lány. Iskolába járnak ők is. És feleségként, anyaként, nekem kell mellettük állnom. A férjem férfi, ez talán furcsa neked! És a nő meg a férfi

nem mindig éli meg könnyen a másik nem melletti életet. A férjem minden este elvárja a szexuális együttlétet. Ezt fizikailag és mentálisan is nehezen viselem. A ciklus segít, azokon a napokon tudok regenerálódni. Érted ezt a szót? (csend) Anyukád is biztosan beszélt neked arról, milyen a nők helyzete. (zavartan) Erről lehet, hogy nem beszélt. De az anyaságról igen. Az anya az feleség is. És néha másra vágyik, mint amiben él. Az, hogy a férjemet minden este szexuálisan ki kell elégítenem, nekem nem okoz örömet. De megteszem, mert házasok vagyunk, jogosan várja el tőlem ezt a szívességet. De mostanában értem el oda lelkileg, hogy vágyom a mást. Kipróbálni valami újat, felszabadítani szívem, lelkem, testem. Megyek is meditálni, várom a választ. Nekem senki sem segít ebben. Bezzeg neked könnyű, te gyerek vagy, te kapsz válaszokat kérdéseidre. (csend) Örülök, hogy találkozhattam családdal. Most indulok. (feláll)

ERZSÉBET

Mi lesz velem?

JUDIT

Minden rendben lesz, meglátod. Hívtad már a rendőrséget?

ERZSÉBET

Hogyan kell?

JUDIT

Ügyesen. (kimegy)

(Erzsébet egyedül marad, játszik tovább.)

ERZSÉBET

Szlovák Erzsébet, a budapesti Fazekas utcai általános iskola 5.a. osztályos tanulója, a mai napon 15.15 órakor a napközis tanára előtt kijelentette, hogy otthonában szülei rendszeresen és brutálisan bántalmazzák. Részletesen leírta, hogy édesapja, Sz. Csongor cigarettacsikkot nyomott el hátán három alkalommal, egy este pedig derékszíjával ütötte a hátát tizenegyszer. Édesanyjáról azt állította, hogy lefekvés előtt minden indok nélkül hetet ver fenekére fakanállal. (felnőtt hangon) Ez így, ebben a formában nem felel meg a valóságnak. (csend) Az iskolában 14.30 óra körüli időben Szlovák Erzsébetet osztályfőnöke, F. Judit a tanterem előtti folyosón kikérdezte úgy, hogy a kislány a földre lekerült és a tanárnő a földön a fejét rugdosta. A napközis tanár, aki bent volt az osztályte-

remben, arra lett figyelmes, hogy F. Judit visít, így kiment, és látta, ahogy Erzsébet a földön fekszik. A tanár rászólt, hogy hagyja abba, de F. Judit ennek ellenére tovább rugdosta és rákiabált a tanárra, hogy semmi köze hozzá, ne szóljon rá. (felnőtt hangon) F. Judit a nekiszegezett kérdésre válaszolva tagadta, hogy a fent vázolt eset megtörtént volna. (csend) 17.45 óra körüli időben a házban lakó O. Botond a lépcsőházban késsel megvágta Szlovák Erzsébetet, majd Don nevű kutyájával négy harapással megharaptatta. A bántalmazás ideje alatt O. Botond többi barátja is jelen volt, illetve egy Kese nevezetű fiú édesanyja is, aki szintén látta az eseményt. A lépcsőház folyosójára egyébként térfigyelő kamera van felszerelve, ami rögzíthette a cselekményt. Erzsébetet ezután lakásukba vitték, ott tért magához, mert a bántalmazás során elájult. Erzsébetet este anyja, Sz. Jakab vitte az orvoshoz, ahol megvizsgálták. (felnőtt hangon) Az orvos elmondása szerint Erzsébetnek agyrázkódása nem volt, a jobb füle nem vérzett, arcának bal oldala nem lilult be, nem dagadt be, véraláfutásos nem volt. Tehát Erzsébetet az O. Botond nevű fiú nem verte meg soha. (csend) Szlovák Erzsébet fantáziája sajnos elszabadult, szocializálódási folyamata elfajult. Ezért tartunk ott, ahol, ezért van az, hogy Szlovák Erzsébet káros a társadalomra. (énekelve játszik tovább)

* 4 *

(Két fiú ül a biológia szertárban.)

LACIKA	(suttogva) Höhö! A szaporodás dögunalom.
GYURI	És undorító. Elhányom magam.
LACIKA	Aha. A klónozás durván királyabb.
GYURI	Ja.
EGYÜTT	(öklöznek) A szakkör csúcs!
LACIKA	Höhö!
GYURI	Mekkora durva már, hogy a László lenyúlta a Iszfaháni kódexet! Cseszed, leskulázott Shahrezaba azzal a szakadt verdájával.

LACIKA Höhö! Durva, mi?
GYURI Kuss már, ember, ne ordíts! Hallod, ha összejön ez a klón, akkor mindent megtudunk. Tutira még az őshaza is meglesz.
LACIKA Mér', nincs meg, höhö?
GYURI Höhö!
LACIKA Höhö!
GYURI Höhö!
LACIKA Höhö!
GYURI Höhö!
LACIKA Höhö!
GYURI (csend) Hallod, azért durván legkirályabb hely a sulis.
LACIKA Aha.
GYURI Ja. Van szertár, focipálya, büfé.
LACIKA Aha.
GYURI Meg tanulunk okosságokat. Csak a sok köcsögöt ez nem érdekli.
LACIKA (komoly képpel) Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.
GYURI Azért akad még köztük gondolkodó ember!
LACIKA (vidáman) Höhö! Meg hol bagóznánk? A buszmegben?
GYURI Aha.
LACIKA Meg vannak jó csöcsök.
GYURI Aha, az Orosznak mekkora már!
LACIKA Meg a Schmidtnek is.
GYURI A diri is jófej.
LACIKA De legjobb a László.
EGYÜTT (öklöznek) László László a király!
GYURI Nincs nála jobb.
LACIKA Ja.
GYURI A biosz szakkör a legjobb cucc az életemben.
LACIKA Enyémben is.
GYURI Aha.
LACIKA Höhö!
GYURI Höhö!
LACIKA Höhö!

GYURI Ha nem lenne sulis, én kimennék a világból.
LACIKA Ja. (észreveszi) Jön!

(Érkezik a tanár, a diákok felpattannak.)

LÁSZLÓ Ti már itt vagytok?
GYURI Aha.
LÁSZLÓ Látott valaki?
LACIKA Gyuri?
GYURI Senki.
LÁSZLÓ (suttogva) Eljött a napja!
GYURI (izgatottan) Feléled?
LACIKA Király!
LÁSZLÓ Ez még nem a király. (elnéz a messzeségbe) Gyuri, Lacika, öltözzetek be! (kimegy)
GYURI (miközben öltöznek) És ha mégsem sikerült?
LACIKA Mi?
GYURI Ha hibáztunk! Harminchárom eredetből kevertük ki.
LACIKA Az jó sok, mi?
GYURI Annyi, amennyi kell. Bár csak sikerülne!
LACIKA Mert akkor lenne egy magyarunk?
GYURI Egy igazi. Az ős!

(Jön vissza László, egy letakart embert tol maga előtt.)

LÁSZLÓ (ünnepélyesen) A tények makacs dolgok. A tények igazságával, a szellemi és fizikai tények alapján felépíthető ismeretekkel emelkedhetünk fel a megismert és ismeretlen igazságok szintjére. A kérdés nem az, hogy irániak, turániak vagy uráliak vagyunk-e, hogy szkíták, hunok vagy finnugorok az őseink. Nem. Őstörténetünket abban a szerves, megszakítatlan folyamatban kell látnunk, melyben a magyar nép kultúrája, égi és földi értékekre épülő, kiölhetetlen őscivilizációja valóban kialakult az évezredek során. A tények makacs dolgok. Itt, a Kárpát-medencében, Európa közepén

élt egy nemzet. A magyarok. S ma végre mi, a kiválasztott leszármazottak, saját szemünkkel láthatjuk, saját fülünkkel hallhatjuk, saját elménkkel megérthetjük, kik is ők. Köszöntsük atyánkat, ősünket, nemzetünk feléledő színtiszta magyarját!

(Lerántja a leplet. Egy öreg bácsika ácsorog kíváncsi, buta szemekkel.)

LACIKA (súgva) Ez a magyarunk?
GYURI (bizonytalanul) Ez.
LACIKA Nem öreg kicsit?
GYURI Annak látszik.
LÁSZLÓ (halkan) Mit raktatok bele?
GYURI (cetlit vesz elő) Van benne... (lapozgatva olvas) Káspi, szkíta, szaka, masszagéta, kusán, alán..., hun, ogur, onogur, kazár, kabar, szabir..., aztán iráni, kelta, sumér, makhir, párthus, szittyá, székel...
LÁSZLÓ És pilisi?
GYURI Az... nincs.
LÁSZLÓ Tudtam!

(László idegesen kirohan. A fiúk bambán állnak az öreg mellett.)

GYURI Hello... öreg... bácsi! (csend) Hogy hívják?
BERETVA (nem érti)
GYURI (magára mutat) Gyuri vagyok.
BERETVA (kedvesen) Beretva Estván.
GYURI (Lacikának) Baró név, mi?
LACIKA Baró! (kezet nyújt az öregnek) Lacika.
BERETVA Baraó! (kezet nyújt) Locega.

(Jön vissza László, egy injekciós tűt szúr az öreg ülepébe, majd áhítattal szorongatja a kezét.)

LÁSZLÓ Üdvözöllek, ősmagyar!

BERETVA (leugrik, ideges) Mi oz öregesten, he?
 LACIKA (zavartan) Höhö!
 BERETVA Erósan íhes gyok.
 LACIKA (Gyurinak) Jól nyomja, mi?
 LÁSZLÓ (fiúknak) Mit csináltatok vele?
 GYURI Mi? Semmit.
 BERETVA (köp) Disputátom Csoba kurafiva akonyatkó.
 LÁSZLÓ (nem érti) Igen?
 BERETVA (ordít) Smeg se kírded smit dumát a kurafi?
 LÁSZLÓ Smegse... mit?
 GYURI (súgva) Tanár úr, érti?
 LÁSZLÓ Figyeljünk, magyarul beszél elvégre!
 LACIKA Ez magyar?
 LÁSZLÓ (csendre inti)
 BERETVA Emonta hó hamarist ífált üt o vilagóra oszt akkó kompeccö. (köp)
 LÁSZLÓ (próbálja) Ífelt... üt...
 LACIKA Höhö!
 GYURI Höhö?
 LACIKA Ja.
 GYURI Aha!

(László keresgél a könyvei között, majd egy kopottas példányt lapoz fel.)

LÁSZLÓ (lassan) Osz mi lészen, ho öt oz ífél?
 BERETVA (nem érti) Mi he?
 LÁSZLÓ (még lassabban) Mi lészen ha üt az ífél?
 BERETVA Víge leész mindenök míg o vilógnok es.
 LACIKA Mit mond?
 GYURI Kussolj már!
 LÁSZLÓ (fordít) Vége lesz mindennek, még a világnak is... nem értem.
 LACIKA Az szívás.
 BERETVA Oz kimonduttan fos. (köp)
 LACIKA Ezt értettem.
 LÁSZLÓ (lassan olvas) Osz mitet kőnye tönnyi?

BERETVA E kő mennyi Spárizsba srabbantyanyi kő.
LÁSZLÓ Mitet?
LACIKA Mitet?
BERETVA Oz anyád fiskusát kidező anyit! Hát mitet?
LACIKA Mitet?
BERETVA Rabbantyanyi kő!
LÁSZLÓ (sikítva) Robbantani... megértettem.
LACIKA Mit kell robbantani? Mitet ke rabbantyanyi?
BERETVA Oz ífél toronyot. (köp)
LACIKA Höhö!
LÁSZLÓ (megijed) Az Eiffel tornyot? (lassan) Oszt hogyí?
BERETVA Fuszujkavó.
LÁSZLÓ Fuszujkavó?
LACIKA Az mi?
GYURI Bab.
LACIKA Honnan tudod?
GYURI A kukeroról.
LACIKA Kúl!
LÁSZLÓ Csendet, fiúk! (lassan) Hogyí?
BERETVA Bezobajjuk mogunkat telibe oszt befungunk.
LÁSZLÓ Bef...
BEREVA Befungunk.
GYURI Befingunk, tanár úr.
LÁSZLÓ A toronyba?
BERETVA Abbaja belíje.
LACIKA Demi von Spárizsban hó rabbantyanyi kő?
LÁSZLÓ Lacika! Majd én. (az öregnek) Demi von Spárizsban hó rabbantyanyi kő?
BERETVA (suttogva) Von a zífél toronya alot izörigyszaztizönhórom miterre ögy bunger. Abbo a bungerbe feszedezik ögy fucusta meg ögy baonkar meg ögy zobadkómíjes oszt onnít irinyíjják a vilógot.
LÁSZLÓ Fucusta? Baonkar?
BERETVA A picsak foszába belí! Aze.
LACIKA Picsák faszába... kúl!

GYURI (nem érti) Zobadkömíjes? Mi van?!

LÁSZLÓ És hogyan irányítanak?

BRETVA (nem érti) Mihe?

GYURI Hogyí irányíjják a vilógot?

BERETVA Van nőkik egy stekkerük ozza vijjágítanak. Von egy veres kanólisuk oszt benyamjak oszt akkó bumma a magyariknak es!

LACIKA (hadarva) Sazé fogy o magyari mer onnít irinyíjják o vilógot?

GYURI Csakis.

BERETVA Csoba kurafi oggyon egy hozait deutólom üket! Utusó esójük hó lerobajjuk ükeket.

LÁSZLÓ (izgatott)

LACIKA Höhö!

EGYÜTT (öklöznek) Megyünk Spárizsba!

BERETVA (int, közelebb hajolnak) Füsü oz ácáhó. Vizita Spárizsba. Lajtorja o bungerbe. Egy vider fung. Oszta bumma kampeca!

GYURI (halkan) Ez durva eksön lesz, tanár úr.

LÁSZLÓ (nagyokat nyel) Ölnünk kell?

BERETVA Kenyírod üket avagy víge oz magyariknak! Kebobrajjuk oz magyari viszívók onyegi unuvezúmat.

LÁSZLÓ Kebobrajjuk...

BERETVA Efóráttam. (leül)

(László elgondolkozva félrevonul.)

LÁSZLÓ (visszajön) Ez nem az igazi. (az öregre mutat) Ez nem az.

GYURI Észrevettük. (csend)

LACIKA Mi lesz?

LÁSZLÓ Csinálunk másikat.

GYURI Király!

LACIKA Höhö!

LÁSZLÓ (öregre mutat) Ezt dobjátok ki! (kirohan)

GYURI Höhö!

LACIKA Höhö!

GYURI Höhö!

LACIKA Höhö!
GYURI Höhö!
LACIKA Höhö!

(Kitolják az elcsigázott, szomorú tekintetű öreget.)

* 5 *

(Félhomály, misztikus fények, hangok, szagok. Júlia érkezik a jóshoz.)

JÚLIA Jó napot kívánok... (csend) Jó napot! (csend)

(Senki. Júlia előveszi a telefonját, tárcsáz, majd vár.)

JÚLIA (suttogva) Iván! Itt vagyok! Igen... Várok. (csend) Iván, nem tudom, ez volt-e a hosszú hangjelzés, de elmondom, hogy itt vagyok, felkészültem mindenre, és hiszek abban, hogy valami olyan csodát élek, élünk át, ami gyökeresen megváltoztatja életünket. Iván még hívom, de addig is... drukkoljon nekem! (leteszi)

(Érkezik a jós. Leül.)

JÚLIA Jó napot kívánok, Schmidt Júlia vagyok, bejelentkeztem...

JÓSKA Ülj le!

JÚLIA (ijedten leül) Kicsit félek...

JÓSKA Pénz?

JÚLIA Persze, persze... (elővesz egy tízezrest) Ugye ennyi?

JÓSKA (elteszi)

JÚLIA Nagyon izgulok! Olyan misztikus, én még sosem csináltam effélét.

JÓSKA Mire vagy kíváncsi?

JÚLIA (vihog) Nem merem elmondani...

JÓSKA Szerelmes vagy egy férfiba, aki egyedül él, vezető, jóvágású, de nem kapsz viszonzást.

JÚLIA (felzokog) Iván...!

JÓSKA Mit akarsz megtudni?
JÚLIA Hogyan érhetem el őt?
JÓSKA Elmondom.
JÚLIA Oh, mester, falom a szavait!
JÓSKA (elmosolyodik) Csak Jóska.
JÚLIA Jóska... segítsen nekem!
JÓSKA Segítek.
JÚLIA De hiszen nincs itt Iván!
JÓSKA Nem baj. Ha itt lenne, persze egyszerűbben menne. Megkérném, hogy meditáljon velem, behatolnék a tudatalattijába, és előhoznám előző életének rejtett emlékképeit. Olyan mértékben hoznám felszínre korábbi életét, elmúlt cselekedeteinek emlékét, hogy az eleven, valós élményként jelenne meg nekünk.

JÚLIA Lehet ilyet?
JÓSKA Mindent lehet.
JÚLIA Tegye meg velem!
JÓSKA Nem.
JÚLIA Miért nem, Jóska?
JÓSKA Nem te vagy a fontos, hanem a szerelmed, Iván. Hiszen őt akarod megszerezni, ugye?

JÚLIA Igen, Ivánt!
JÓSKA (súgva) Még szűz vagy, ugye?
JÚLIA (zavartan bólint)
JÓSKA Van nálad valami, ami Iváné?
JÚLIA (zavartan) Igazán szégyellem, de... van. (elővesz egy sportzoknit) Ez az övé.

JÓSKA (szagol) Más nincs?
JÚLIA (elteszi) Más nincs.
JÓSKA Egy fotó?
JÚLIA Fotó? Hát persze, hogy van. (elővesz egy tablót) A tankörünk. (mutatja) Ez itt Iván.
JÓSKA (elveszi) Ez itt Iván?
JÚLIA Ez. Milyen férfias, sármos, jellemes!

JÓSKA (meditálva) A múltat magunkban hordozzuk. Lelkünk az állandóan áramló idő folyamában vándorol. Ha valamit elkövettünk, megtettünk, arról tudnunk kell! A kamra törvénye mindig fogva tart, és mint egy kígyó, körbetekeredik rajtunk.

JÚLIA A kamra?

JÓSKA Csend!

JÚLIA (halkan) Jaj, de izgulok!

JÓSKA Most találkozom Iván kamrájával.

JÚLIA (csend) Megvan?

JÓSKA Meg. (hókuszpókus) Elindultunk az időben.

JÚLIA Vissza?

JÓSKA Vissza. (hókuszpókus) Állj!

JÚLIA (megijed) Mi a baj?

JÓSKA Megérkeztünk.

(Megjelenik Iván az előző életében: Ottó, egy junker család ifjú sarja.)

JÚLIA Iván...!

JÓSKA Hol vagyunk?

JÚLIA Hol vagyunk?

OTTÓ Göttingenben.

JÓSKA Göttingenben.

JÚLIA Göttingenben?

JÓSKA Igen. Tőle tudom.

JÚLIA Ivántól?

JÓSKA Igen. De nem ez a neve.

JÚLIA Hogy hívják?

JÓSKA Mindjárt mondja.

OTTÓ (csend) Ottó vagyok.

JÓSKA Ottó.

JÚLIA (elérzékenyül) Szép név. És mit csinál?

JÓSKA Hegedül.

(Ottó hegedül.)

JÚLIA Hogyan hegedül?
JÓSKA (könnyes szemmel) Gyönyörűen.
JÚLIA Iván...! Ottó...! És hány éves?
JÓSKA Fiatalember. Szinte még fiú. Uramatyám!
JÚLIA Mi történt?
JÓSKA Sír.
JÚLIA Sír? De hát miért?
OTTÓ Szerelmes vagyok viszonzatlanul.
JÓSKA Szerelmes.
JÚLIA Szerelmes? És mégis sír?
JÓSKA Szinte zokog.
JÚLIA Iván...!
JÓSKA Viszonzatlan a szerelme.
JÚLIA Itt vagyok, Iván!

(Ottó eltűnik.)

JÓSKA (összeomlik) Elmúlt.
JÚLIA Mi múlt el?
JÓSKA A múlt elmúlt.
JÚLIA De kár!
JÓSKA (ismét mogorva) Mindent tudsz.
JÚLIA Mindent.
JÓSKA (szagol) Te már nem vagy szűz!
JÚLIA Ezt honnan?
JÓSKA Én mindent megtudok.
JÚLIA (pironkodva) Istvánnal, egyszer, a szertárban. De szerelem nem volt!
JÓSKA Értem. (csend) Megmutatod a melled?
JÚLIA Nem!
JÓSKA Jól van, csak megpróbáltam. Néha sikerül.
JÚLIA Felháborító! (kirohan)
JÓSKA Rohadt mázlisták!

(Filozófia óra.)

VALTER

A hatalom célja, hogy minden arc ugyanolyan legyen. (leveszi a zakóját) Nézzük a jelen esetet. Különböző életképeket láthatunk, melyekben ugyanazon személyek alakítanak különböző karaktereket. Az arcok nem változnak, a személyek igen. (kigombolja az ingjét) Mi létezik? Amennyiben együtt tesszük fel a vezérkérdést, úgymint: mi a létező, és az alapkérdést, úgymint: mi a lét, eljutunk a kérdésemhez. (csend) Mi létezik? (leveszi az inget) Ha nyíltságról beszélünk, el nem rejtettségről beszélünk. (kifűzi a cipőit) A kérdés, amely a lét igazságára kérdez rá, azt is kérdezi, mi az az igazság, amelyben hatnia kell létünknek. Az igazságra kérdezzünk, mikor a létezésről filozofálunk. (leveszi cipőit) Felvetődik a kérdés: a lét és az igazság idegenként adódik-e egymás számára? (csend) A hatalom akarása művészet. (néz) Itt élünk. Középfölde. A hazánk. A hatalom birtoklása mellett választhatjuk az erényes életet? (bólogat) Nem. (csend) A válasz: a gyűrű. (mutatja a középsőujját) Platón az erkölcs és a hatalom kapcsolatát vizsgálta. (kigombolja nadrágját) Gügész történetében a gyűrűnek varázslatos hatalma van: láthatatlanná teszi viselőjét. Gügész arra használja a gyűrűt, hogy bejusson vele a király palotájába, elcsábítsa a királynét, és megölje a királyt. Platón felteszi a kérdést: létezhet-e olyan erkölcsös ember, aki megőrzi moralitását akkor is, ha oly hatalom kerül a kezébe, amelynek birtokában büntetlenül lehet erkölcstelen? (csend) Nem. (leveszi nadrágját) Meztelenül jobban látszik-e valónk, mint felcicomázva? (csend) Nem. (leveszi zokniját) Apámról a szag jut eszembe. Az apám szaglott. Ezt adtam nekem. A szagot. Kapocs közte és köztem: a bűz. (felkiált) De van! Kapocs. (ízlelgeti a szót) Kapocs... Szép szó. A hatalom és az ember között nincsen. Meg kell ölni mindet. A hatalmasokat. Ez a mi gyűrűnk. (csend) Nem?

IVÁN (érkezik) Valter, ez egy iskola. Kérem, ne vetközzön!
VALTER Ne?
IVÁN Ne.
VALTER (elgondolkozik) Jó. (kimegy)

(Az igazgató irodája. Iván és László iszogatnak, beszélgetnek.)

IVÁN László, kérlek, tudom, mennyire nehéz! Mi ketten vagyunk a múlt, az értékek hordozói. De más világ van már. Más ez a rendszer. Ma a gyerekeknek túl sok adatot kell megtanulniuk, ahelyett, hogy összefüggéseket tanulnának. Hogyan tehetnénk ez ellen mi, vénnek? Fiatalosnak kell maradnunk, mert öregesen elbukunk. Ameddig állnak az iskola falai, addig nekünk itt a helyünk. És ha omlani kezdenek ezek a falak, a hátunkat feszítjük neki, úgy tartjuk. Mert állniuk kell!

LÁSZLÓ Az értékek... Azok változnak. Tanítom a nemi szerveket. Gusztustalan egy anyag. Tudod jól, hogy engem csak a tudomány érdekel. Ezeket a mai gyerekeket... semmi. (iszik)

IVÁN Kérdezni is akartam, hogy áll a szakkör. Jelentkeztek a fiatalok?

LÁSZLÓ Kevesen. De vagyunk, ez a lényeg. (iszik)

IVÁN A kevés néha több. Tudom.

LÁSZLÓ Bezzeg a mi időnkben! (kinéznek)

IVÁN Bezzeg... (ő is iszik)

LÁSZLÓ Hanyagok. Elolvasni nem tudom az írásaikat! (iszik) Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.

IVÁN Azért akad még köztük gondolkodó ember!

LÁSZLÓ Pocsékolnak. Naponta nyolc tekercs vécépapírt fogyasztanak el a vécében! Mi ez, ha nem pazarlás? (iszik)

IVÁN Sokat isznak a mai fiatalok.

LÁSZLÓ Tiszteletlenek. (iszik)

IVÁN Néha.

LÁSZLÓ Szemtelenek. (iszik)

IVÁN Nem hinném...

LÁSZLÓ Hazudnak. (isznak)

IVÁN Sajnos, László, mi is. (iszik)

LÁSZLÓ Éjjel-nappal szerelmesek... (sóhajt)

IVÁN (sóhajt ő is)

LÁSZLÓ Mi érték van manapság? (csend) A pedagógus egy önzetlen állat, neveli a másik kölykét. Ad, ad, és ad. És mit kap mindezért? Mi lesz az eredménye munkájának? Ki látja azt? Honnan kapunk visszajelzést? Hiszen hivatásunk visszacsatolása a bizonytalan jövőből érkezik. Ha érkezik! Látjuk mi, mit értünk el? A kis Karcsi, aki nem értette az agy és szív összefüggését, vajon Károlyként megérti? Használja a tudást? Nem hinném. Nem áll oda elém, hogy elmondja a választ, így nem tudhatom. Csak azt látom, hogy sokasodnak a haszontalan magyarok. (iszik) Túlélni. Milyen felnőtteket neveltünk mi? Milyeneket? Mind a diákunk volt. A mi felelősségünk... (iszik)

IVÁN Azért némi optimizmusra csak lehet okunk!

LÁSZLÓ Nem érdekel engem már más, csak a tudomány. (iszik)

IVÁN Vitatkoznék veled, kedves barátom, de látom, elkeseredettséged megmásíthatatlan.

LÁSZLÓ Az ember olyan, mint a nemi szerve. (csend) A férfi állna mindig keményen, kihúzva magát, de helyette inkább elbújik a világ elől, és puha, mint a csiga. A nő nagyon bonyolult. Bezárkózik, kozmetikázza magát, csak nehogy megismerjük igazi énjét, de ahogy kinyílik, akkor meg átláthatatlan és félelmetes. Aztán vagy lucskosan feslett, vagy száraz, mint a szarom. Ilyen a nő. (néz maga elé üveges szemmel, vár egy kicsit, iszik) Fasz meg pina.

IVÁN (csend) Vigyázz magadra, László!

(László kimegy. Iván rendezgeti papírjait, megszólal a telefonja.)

IVÁN Halló? (csend) Jó napot kívánok, miniszter úr! (csend) Igen... Igen... Én vagyok az, Ivanovics Iván. (csend) Nagyon köszönöm, hogy felhívott. Igen? (csend) Mondja miniszter úr, miben segíthetek? (csend) Miniszter úr, elnézést kérek, ezt most én nem értem. (csend) Ön most azt mondja, hogy bezár az iskola? (csend) Jó én...

(csend) Ne tessék haragudni, hogy én ez most megkérdezem, de...
Mit tehetünk mi ez ellen? (csend) Értem.

(Iván leteszi a telefont, hosszú percekig mered maga elé,
majd sápadt arccal felpattan.)

IVÁN (csend) Kedves tanári kar! Azért gyűltünk itt össze... mert... a mai nap volt egy... telefonhívásom. Igen. (csend) Nézem, ránézek a telefonomra, látom: Békám Dávid az... a miniszter. A kancelláriaminiszter! Na, mondom, a miniszter úr végre hív! Hogy az új beruházást megnyertük, hogy jön a pénz... (csend) Felveszem a telefont: Igen, miniszter úr? És erre azt mondja nekem: Iván, barátom, bezár az iskola. (csend) Igen, én is így néztem. (csend) Kérdezem tőle: Igen, miniszter úr, de mit tehetünk mi ez ellen? (csend) Semmit. És kifejtette, miért nem. (csend) Nem mondhatom el, hogy ez miért történt, mert ez államtitok. (csend) Államtitok. (csend) Most hallgassanak meg tőlem egy kis történetet...

(Észreveszi, hogy egy diák, Csabi guggol a sarokban.)

IVÁN (Csabinak) Te mit csinálsz itt, fiam?
CSABI Szarok.
IVÁN (nem érti) Itt?
CSABI Mert?
IVÁN (csend) Remélem, nem zavartalak meg... a kollegáimmal kell közölnöm egy meglehetősen rossz hírt... Arra készülök.
CSABI (nyög)
IVÁN (csend) Milyen világot élünk? Milyen világ az, ahol az iskolának nincs helye? Mit gondolsz erről, fiam?
CSABI (nyög)
IVÁN Ebben az országban nincs erkölcs, nincs etika, nincs morál.
CSABI Mi nincs?
IVÁN Értékek.
CSABI Durva.

IVÁN Hogyan hívnak, fiam?

CSABI Csabi.

IVÁN Erkölc, morál, etika... E szavak jelentését ismered? Nem hinném. És sokan-sokan, milliók ebben az országban, ugyanígy! Bomlóban van minden. Szerelmek, házasságok, munkakapcsolatok, barátságok. (csend) A legértékesebb, tudtad? A barátság! Igen. A szerelem? Biológia. A házasság? Vallás. A munka? Birtoklás. A barátság: ember. Ember és ember. A barátság nem szóló műfaj, fiam! Az igazi barátság megszakíthatatlan. Idő, tér, szavak... nem állhatnak útjába, nem. Hagyjuk veszni a szerelmet! A házasságot, valamen--nyi egyéb kapcsolatot. De a barátságot nem lehet elveszejteni! Nem lehet. (csend) Hát nincs igazam?

CSABI (bólogat) Elég demagóg szöveg.

IVÁN Azt mondod?

CSABI (csend) Te, nincs itt valami papír?

IVÁN (feláll) Itt nagyon sok papír van, fiam. (kimegy)

(Csabi ül egy darabig, aztán papírlapokat szed le az igazgató asztaláról, kitörli a seggét, majd kimegy. Iván jön vissza egy műves dobozzal: pisztolyát tartja benne.)

IVÁN (leül) Feladjam? (csend) Nyet! Soha... (csend) Elmondok egy történetet... Húsz évvel ezelőtt történt, akkor lettem angol tanár. Hisz tudják, váltanom kellett... Akkor kezdtem pályafutásomat ebben az iskolában. Még nem voltam igazgató, csak egyszerű, hétköznapi, lelkes tanár. (csend) Bejöttem. Első évfolyamosok voltak, akiket tanítottam. Mondom... leülök, és mondom: Karcsika! És Karcsi kiáll, odaáll elélem felelni... Kérdezem tőle: Karcsi, hogy van a negatív formulája a *cannek*? Mondja Karcsi: kent. (csend) Nyet! Nem kent! Mondom: nem kent. *Can't*. Karcsinak beírtam az egyest, és leültettem. (csend) Eltelt két hét... Tudják, két hét eltelt, a gyermeki lélek arra gondol, oh, hát a tanár úr már elfelejtette ezt a kis epizódot! (csend) Eltelt két hét, és én újra kihívom Karcsit felelni. Karcsi kijön, néz rám a nagy szemével... S én kérdezem tőle újra,

két hét elteltével: Karcsika, hogy van a negatív formulája a *can*-nek? (csend) Karcsi azt válaszolja: *can't*. (csend) Hogy amit én akkor éreztem! Én azt éreztem, hogy engem felemelt az Úristen... Látni azt, hogy... érthetetlen kis lelkében egyszerre megjelent... az értelem! És valamit megértett. Ezt az érzést, ezt semmi más nem adhatja meg, csak a tanítás. (csend) És most mindezt elveszik tőlem.

(Iván kinyitná a dobozt, amikor belép Júlia.)

JÚLIA Jó napot kívánok, igazgató úr... Én nem akarom zavarni, én csak a magnószállítás ügyében jöttem.

IVÁN (zavart csend) Júlia... ööö... tessék csak... Hogy? Magnószállítás?

JÚLIA Rendeltünk *Harmonet FX13* magnókat körülbelül két hete, és eddig még mindig nem jöttek meg, és gondoltam, hogy az igazgató úr felhasználhatná a remek kommunikációs képességét, és írhatna egy e-mailt a szállítónak, hogy mikor érkeznek meg, mert gyakorolni kéne a gyerekekkel!

IVÁN Júlia, én megírhatnám, illetve, hogy pontos legyek, Gábor segítségével megírhatnám, hiszen, mint tudja, én a számítógépekhez még nem nagyon értek, szóval... én megírhatnám, de nem lenne semmi értelme.

JÚLIA Nem?

IVÁN Nem.

JÚLIA Én ezt nem értem, de jó. Az igazgató úrnak mindig igaza van. Akkor én megyek. (indulna) De behívom majd a takarítónőt, eléggé poros itt minden, vagy... (leborul) Akarja, igazgató úr, hogy én, magam, felnyaljak itt mindent? Megteszem.

IVÁN (nem figyel) Júlia, köszönöm szépen...

JÚLIA Tudtam, hogy értékelni fogja ezt az ötletet!

IVÁN Igen, Júlia... de én most szeretnék egy kicsit magamra maradni!

JÚLIA Igen. Látom, hogy nincs minden rendben.

IVÁN Majd beszélünk.

JÚLIA Persze.

IVÁN Köszönöm.

JÚLIA Hát akkor...

IVÁN Viszontlátásra!

JÚLIA (indulna) Iván! (leborul) Én ezt nem bírom nézni! Szörnyű ez a rezignáltság, ez a fásultság, ez a... fájdalom, ami kiült az arcára! Én segíteni szeretnék magán!

IVÁN Júlia, én... nem szeretnék most erről beszélni!

JÚLIA Nekem elmondhatja, én tudom zárva tartani a számat, ha arra van szükség! (feláll) Megmasszírozom, és akkor ellazul, és akkor minden kijön könnyedén... (masszírozza)

IVÁN Kérem, Júlia, ne ériék hozzám!

JÚLIA (elengedi) Természetesen, igazgató úr, mi, konzervatív emberek, tartjuk be a közeledés szabályait... Mi annyira egyformák vagyunk, Iván!

IVÁN Mindenki egyforma... és mindenki más.

JÚLIA Így van, pontosan így van!

IVÁN (megfogja Júlia kezét) Júlia, érezte ön már, hogy valamiben hisz, valamit mindennél jobban akar, és ezt az érzést megakadályozza az, hogy nem mondunk ki fontos szavakat? Érezte?

JÚLIA (elalél) Igen...

IVÁN Akkor tudja, hogy miről beszélek.

JÚLIA Pontosan tudom. Én ezt már nagyon régóta érzem, igazgató úr!

IVÁN Igen?

JÚLIA Igen.

IVÁN Ön ezt érzi?

JÚLIA Igen! Én a múltba is visszamentem a válaszokért. Mert minden kérdésre kapunk egy választ, csak néha keresgélni kell.

IVÁN Akkor, ezek szerint ön ezt tudta?

JÚLIA Hát az ilyesmit az érző ember észreveszi. Hiszen, igazgató úr, ez mind, mind, ki van írva az arcára!

IVÁN Valóban?

JÚLIA Valóban!

IVÁN (elgyengül) Júlia, nekem szükségem lenne az ön segítségére!

JÚLIA Hát hogyne, segítsünk egymásnak, igazgató úr! Vegyük le egymásról a terhet! Könnyítsünk egymáson! Ezért jöttem.

IVÁN Júlia...

(Összeölelkeznek. Együtt zokognak.)

IVÁN (hirtelen vált) Júlia, kérem... én köszönöm az ön segítségét, de...

JÚLIA (elkeseredett) Ennyi? Igazgató úr, amikor elindult valami, akkor... Ennyi?

IVÁN Júlia, magányra van szükségem. A terhet én szeretném levenni magamról!

JÚLIA Egyedül? (sír) Menjek el?

IVÁN Menjen, kérem!

JÚLIA Ha úgy gondolja, igazgató úr... (elindul)

(Júlia elővesz egy hegedűt. Húzogatja a vonót, néhol fülsértő, néhol kellemes hangokat csal ki a hangszerből. Mindeközben szerelmesen nézi Ivánt.

Viszonzást nem kap. Az igazgató fájdalmas arccal, elgondolkozva ül, nem figyel. Csend.)

IVÁN Igen?

JÚLIA (kiáltva) Ottó!

IVÁN (csend) Júlia, kérem, tartsa meg az angolórát! (elgondolkozik) Ön-uralom... (kimegy)

(Júlia összeszedi magát, szigorú arccal kinyitja a könyvet, kezdi az angol órát.)

JÚLIA (erős akcentussal beszél) *Take out your word-book! Open the book to page 37! (csend) Today's lesson's topic: life. (csend) Words. Pay attention and write! (csend) Family. Birth. Mother. Newborn. Smile. Love. Look. Hear. Pay attention. Learn. Grow up. Little girl. Divorce. Without a father. Girl. Teenager. Love. Pretty. Boy. Sexuality. Hand. Hug. Mouth. Kiss. Touch. Breast. Two of us. Disappointment. Alone. University. Degree. Faculty.*

Poor stimulus. Desire. Woman. Excitement. Man. Bed. Armchair. Car. Lake-shore. Pantry. Tool-shed. Strong. Desire. Hand. Grabs. Grasps. Rip. Groin. Thigh. Oral. Clitoris. Vagina. G-spot. Ecstasy. Orgasm. More! More! More...! (csend) Dream. Alone. Masturbation. Loneliness. Cry. Sob. Shout. Exclude. Lonesome. Boredom. Forever. Die. Forget. Family... (csend) Why? What for? How? With whom? Whom? Who? I. Never. Never. Never... (sírva kirohan)

* 7 *

(Rendkívüli tantestületi ülés.)

IVÁN (csend) Kedves tanári kar! Kedves kollegák. Azért gyűltünk itt össze, mert a mai nap volt egy... telefonhívásom. (csend) Én... (leül)
Teljesen mindegy.
JUDIT Mi történt, Iván?
IVÁN (nevet) Judit. Nem lesz iskola.

(Döbbent csend.)

VALTER Van iskola? Volt valaha iskola? Ki tudja?
LÁSZLÓ A minisztérium?
IVÁN (bólint) A kancellária.
LÁSZLÓ Akkor ez végleges.

(Döbbent csend.)

ZOLTÁN *Game over.*
IVÁN Gábor, kérem!
GIZI Gábor, csend!
ZOLTÁN (halkan) Gábor?
VALTER Minden vég valaminek a kezdete.
JÚLIA Nélkülünk?

IVÁN Igen, Júlia, nélkülünk.
ISTVÁN Egy faszt! Én ebbe nem egyezek bele.
GIZI Majd pont te állítod le, mi?
ZOLTÁN Az iskola nem pótolható semmivel!
GIZI Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.
ZOLTÁN Azért akad még köztük gondolkodó ember!
JUDIT És nem lehetne szólni valakinek?
GIZI Kinek? Kinek?
JÚLIA A ZEU! Az majd segít!
IVÁN A ZEU? (legyint) Ugyan, kérem.
ISTVÁN Menjünk el a ZEU-ba!
ZOLTÁN (lelkes) Menjünk!
JÚLIA Tudja valaki, hol van?

(Judit keresgél a táskájában. Kivesz egy vibrátort, egy csomag óvszert, egy piros melltartót, végül az atlaszt. Lapozgat, talál valamit.)

JUDIT Ázsia? (nemet int)

(Lapozgat tovább, megtalálja Európát.)

JUDIT Arra. (mutatja)
JÚLIA Induljunk!
IVÁN Nem mehetünk oda csak úgy.
ISTVÁN Én elmegyek.
JÚLIA Iván, hallja? István elmegy.
JUDIT Ez jó ötlet, nem?
IVÁN Menjen, István! Induljon. Úgy látom, itt mindenki hisz benne.
ISTVÁN (indulna) De mit mondjak?
JÚLIA Az igazat.
JUDIT A teljes igazságot. Hogy mi nem akarjuk ezt.
ISTVÁN Jó. Óra után indulok. (kimegy)
GIZI Ez tényleg elmegy! Ez fogja magát, és elmegy a ZEU-ba! Ilyen hülyét még nem láttam!

ZOLTÁN Ezt most kimondtad?

GIZI Mi az, hogy kimondtam-e?

ZOLTÁN Szoktál magadban beszélni.

GIZI Fogd be, Zoltán!

ZOLTÁN (magának) A Gábor már jobban tetszik.

IVÁN Barátaim, nincs remény. A józanész azt mondja, nincs remény. És mégis hisznek abban, hogy meg lehet ezt változtatni? (elérzéke-nyül) Köszönöm. Köszönöm, hogy a vezetőjük lehetek! (sír)

LÁSZLÓ (csend) Mindig hittem. Hittem valamiben. Származásban, egyen-
lőségben, eredetben, felsőbbrendűségben, hatalomban. Főleg ma-
gamban. De most, megingott a hitem. Tennünk kell valamit, Iván
Ivanovics, barátom! Én elmegyek a Parlamentbe. És elmondom,
hogy mi, tanárok, ez a mikroközösség, mi nem ezt akarjuk! És ha a
miniszterelnök meghallgat, akkor a szemembe mondja a döntést.
Legyen az bármi is, én hiszem, hogy újra hinni fogok. Mert a hit
fontos. (kimegy)

GIZI (csend) Mehetünk?

IVÁN Menjének, kedves barátaim. (kimennek)

ZOLTÁN Esetleg, ha rendeznénk egy estét, hogy adományokból... Izé... (elő-
veszi mobilját) Én szívesen eléneklek...

IVÁN Menjen, Gábor! (kitessékeli)

ZOLTÁN Jó. (kimegy)

JÚLIA (lelkes) Iván, most erősnek kell lenni! Maga nem megy valahova?

IVÁN Hova mehetnék?

JÚLIA Nem tudom. A tenni akarás buzog bennem.

IVÁN Jó. (elhivatottan) Felmegyek a Hegyre.

JÚLIA (rémülten) A Hegyre? Oda? Jól meggondolta, Iván? Onnan még
senki sem...

IVÁN Mennem kell. Itt mindenki akarja a reményt. Itt mindenki megy
valahova. Akkor én is.

JÚLIA Igazgató úr, a legnagyobb terhet ismét magára vette. Vállán nyug-
szik a jövőnk.

IVÁN Igen. A mindennapok keresztje. (kimennek)

(Jön a portás.)

ÁRPÁD (csörgeti a kulcsait) Bezár a bazár. (nevetve lekapcsolja a villanyokat)

* 8 *

(István szertartásosan eljárván a testnevelők táncát, majd búsan énekel.)

ISTVÁN Bús a világ, bús az élet,
Nem is tudom, minek élek.
Foly' a taknyom, foly' a könnyem,
A számat siratni jöttem.
Hej, de nehéz a testnevelőnek!
Hisz' birtokában van minden testi erőnek!
Mégis a felnőtt társadalom kiveti magából.
Szűken mért szeretet, nagy kanál a magányból.
Fut a diák a tornaterem frissen lekent parkettáján,
De a testnevelő csak álldigál, síppal a bús száján.
Magányában fantáziál pókhálódzó tanárnőkről,
Forró nyárról, puha télről, szép tavaszról, nedves őszelel.
Hej, te szegény Erős Pista,
Te szexista!

(Érkezik a Szlovák család.)

ERZSÉBET (jönnek) Tanár úr, beszédem van!

ISTVÁN (magának) De nehéz... (szigorúan) Jó napot kívánok, Szlovák anyuka! Mi a probléma?

ERZSÉBET Erről a kölekről lenne itt szó. Mert azt mondta ez a kölel otthon, hogy a tanár úr diszkriminálja az iskolában! Én ezen most kibaszottul fel vagyok háborodva, mert minket ne tessék diszkriminálni!

JAKAB Ne tessék!

ISTVÁN Mi van Csongor, panaszkodszt otthon?

CSONGOR Tanár bácsi, én szeretnék menni a versenyre.

ISTVÁN Milyen versenyre?

ERZSÉBET Arra a versenyre, amiről a tanár úr eltiltotta az én kis Csongoromat, mert a jóisten kegyelméből ez a gyerek más lett, mint a többi. De tehetek én róla? Én csak nevelem ezt a kölköt, erkölcsöt adok neki, meg identitást, de hiába, ha minden jó akarat kevés, mert ez a kis gecit bebuuzult. Az én családomban még nem volt efféle eset, arról maga a jóisten ad nekem igazolást, de mit tegyek, liberalizálódott a világ, meg az én vérem ez is!

JAKAB A miénk.

ISTVÁN Kedves anyuka, ez egy lányverseny, Csongor márpedig fiú, ugyebár!

ERZSÉBET A tanár urat finoman megkérem, hogy ne próbálkozzon kirekesztéssel, a gyerek feminizálódik, erről nem tehet se az anyja, se az apja, ez van, ha a jóisten buuzit akar az én fiamból, akkor ez a gyerek buzeráns lesz. És ha tornaversenyre akar menni a Csongorka, akkor a gerendán fog libegni, mert az én kicsi fiam egy aranygyerek, és ha ügyes valamiben, akkor azt meg is mutatja a világnak!

JAKAB Meg.

ISTVÁN Kedves anyuka. Lehet, hogy nem fogalmaztam érthetően. Csongor nem megy lány tornaversenyre, mert én nem fogom hagyni, hogy rajtam röhögjön az egész kerület! Értve vagyok?

ERZSÉBET Te nekem ne akarjad a Rokit játszani, mert te nekem nem vagy senki, te gecit, én azt mondom, hogy tudom ám mire vered a nagy faszodat, te gecit, hogy leszarod a szosölkvaliti elgondolását, és ki nyalhatod a picsámat, mert én makroszinten úgy lejáratlak tégedet, hogy még az utcára se mered kitolni a pofádat, te gecit, én beírok a Fókuszna, az Aktívna, én a Híradóba is elmegyek, mert nem hagyom, hogy egy ilyen kis szöke faszotalan eltiltsa az én kicsi fiamat!

JAKAB Úgy is van.

ISTVÁN (csend) Kifelé!

ERZSÉBET Kizavarsz? Elzavarsz? Hát te nem tudod, hogy kivel kezdted! Mert Szlovák Erzsébet nem akar ki ám, mert én a jóistenre esküszöm itt a családom előtt, hogy megfeszítelek a bordásfaladon, te tornageci, de az én Csongorom gerendán fog versenyezni, te rasszista kurva-fattyá!

ISTVÁN (felháborodik) Milyen rasszista? Én rasszista? Szlovák anyuka, ne keverje ebbe bele a rasszizmust! Itt arról van szó, hogy Csongor nem mehet lányversenyre!

JAKAB Nem kellene eldurvulni ennek a vitának, kérem!

ERZSÉBET Ne szólj bele, te bibsi!

ISTVÁN Ne tessék engem rasszizmussal megvádolni, amikor szintiszta szakmai kérdéssel állunk szemben.

ERZSÉBET Milyen szakmai geciről beszélsz? Hát a szociálpolitikát is megkérdőjelezed a származásomban, te mucsaji! Te azzal akarsz előjönni, hogy szegények vagyunk, hogy az én Csongorom terád szégyent hoz? Hát nem hallottál róla, te hugyos, hogy a pénzügyi indikátorok csak kábéra felületesek, te faszarági, mert nem vagyunk mi szegények, mert az én uram az pénzzel a valagában született, hát nem ismered a sztereotípiákat, ez egy zsidó, ennek a bőre alatt is valuta van, ez összelopja a világ kincsének a nagyját, én meg az apraját, te meg leszegényezel minket?

ISTVÁN Dehogy, erről szó sincs...

ERZSÉBET Én azt mondom neked, hogy most elmegyünk, de holnap a Csongorka felveszi az ezüstözött tornadresszét, és a gerendán fog versenyezni az újpalotai csarnokban, és arany érmet hoz haza a kincsem, és olyan boldog leszel te is, hogy a gecidet is kivered a medicinlabdádra, te fos!

JAKAB Hozzátenném, hogy a vagyonunkról nem festett tiszta képet a nejem, igenis komoly likviditási gondjaink vannak.

ERZSÉBET Gyere, te zsugori, hazamegyünk, csinálsz nekem még egy gyereket, egy nem buzit. (kimennek)

CSONGOR (csend) Pista bácsi, én szeretek tornázni.

ISTVÁN Csongor... te szerencsétlen... menj el orvoshoz, gyógyíttasd ki magad ebből!

CSONGOR
ISTVÁN

De hát ez nem betegség. Ez életmódváltás. (kimegy)

(csend) Buzi, cigány, zsidó... Gerenda... Ezért menjek én az EU-ba?

(felnéz) Engedd, hogy lüktető homlokomat kezedbe hajtsam!

(csend) Merre tart ez a világ? (körülnéz) Erre. (kimegy)

S Z Ü N E T

II.

* 9 *

(Három nő ül egymás mellett feketében.)

- JÚLIA A nő gyenge. (csend) Kezdetben volt Bridget Jones. És elhitette velünk, hogy egyedül élve is színes, és boldog az élet. A társtalanság olyan dimenzióját vetítette elénk, ami élhetőnek tűnt. De az idő legyőzi a természet ellen indulókat. Könnyed öniróniával szemlélni a hétköznapiakat, nevetni magunkon, a vágyaink porba hullásán, csak ideig-óráig lehet. Mert az árnyoldalon az üresen tátongó otthon vár. Az egyedüllét. Szürke, kietlen, halálvágyó. (csend) S belehal a magányba.
- JUDIT A nő.
- GIZI A nő.
- JÚLIA A nő.
- JUDIT A nő főz. (csend) Miért a nő? A család egy intézmény. Rossz. El kell törölni! El. A családot szét kell zúzni! Mit jelent ez? Forradalmat. A család az elnyomás intézménye. Börtönbe zárja az embert. Ki teszi meg? (csend) Ki rázza le az igát?
- GIZI A nő.
- JÚLIA A nő.
- JUDIT A nő.
- GIZI A nő szeret. (csend) Lilithet és Ádámot egyszerre teremtette a Mindenható. Sárból gyúrta meg mindkettőt. Lilith százharminchárom évig volt Ádám felesége. Kápráztatóan szép teremtés volt ő. Egyenlő volt Ádámmal. Önálló, szabad, egyenrangú. Vagy több. Ádámnak hódolni kellett volna! A férfi erre nem volt hajlandó. Ezért Lilith kimondta Isten legtitkosabb, kimondhatatlan nevét. A Teremtés rendjével szembeszállt. (csend) És férjét elhagyta.
- JÚLIA A nő.
- JUDIT A nő.
- GIZI A nő.

(Némán zokog a három nő.)

JUDIT A férfi erős,
JÚLIA a nő gyenge.
GIZI A nő szeret,
JUDIT a férfi akar.
GIZI A férfi tesz,
JÚLIA a nő nem.
JUDIT A nő bezár,
JÚLIA a férfi rabol.
GIZI A férfi sok,
JÚLIA a nő egy.
JUDIT A nő főz,
GIZI a férfi öl.
JUDIT A férfi nagy,
GIZI a nő szép.
JÚLIA A nő öreg,
GIZI a férfi él.
JUDIT A nő anya,
JÚLIA a férfi gyerek.
JUDIT Ha a férfi nő lenne,
GIZI a nő pedig férfi,
JÚLIA minden megfordulna!
HÁRMAN Áldozat.
JÚLIA A nő.
JUDIT A nő.
GIZI A nő.
JÚLIA Elcsigázva,
GIZI megalázva,
JÚLIA földre lökve.
HÁRMAN Tenni kell! Fáradtan is segíteni.

* 10 *

(István énekelve bandukol Európában, amikor találkozik
a magyarok miniszterelnökével.)

ISTVÁN Jé! Te vagy a magyarok miniszterelnöke.
ELNÖK Felismertél?
ISTVÁN Fel hát. Jellegzetes fejed van.
ELNÖK (kezet nyújt) Péter Pál.
ISTVÁN Erős Pista. Ifjabb. Testnevelő.
ELNÖK Az iskolából?
ISTVÁN Onnan.
ELNÖK Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.
ISTVÁN Azért akad még köztük gondolkodó ember!
ELNÖK (csend) Hát felismertél! Pedig álruhában vagyok.
ISTVÁN Nem vettem észre.
ELNÖK (elkeseredetten) Ezt elkúrtam.
ISTVÁN Ezt el. (vár) És? Mi járatban?
ELNÖK A népemmel akarok találkozni.
ISTVÁN Erre laknak?
ELNÖK Itt is, ott is. Mintha bujkálnának előlem! Nem értem.
ISTVÁN Sok a teher, mi? Azt nem szereti a nép.
ELNÖK Sok, vagy nem sok, nem rajtunk múlik.
ISTVÁN Hanem?
ELNÖK (mutatja) Únió.
ISTVÁN (felszisszen) Éppen oda... (elnémul)
ELNÖK Magyarhont csak úgy lehet talpra állítani, ha mindenütt fölemel-
 jük. A legkisebb falutól a legnagyobb városig. Minden kövét, ge-
 rendáját, tégláját, darabját az országnak egyszerre, és ott helyben
 kell fölemelnünk ahhoz, hogy talpra tudjuk állítani hazánkat!
ISTVÁN Majd segít a... ZEU. (elnémul)
ELNÖK Nem, nem. Senki nem érti meg, hogy kicsik vagyunk.
ISTVÁN Szerintem merjünk nagyok lenni!
ELNÖK Ki mer ma?
ISTVÁN Senki?

ELNÖK Senki. Mindenki vár valamire. Valakire. Egy fontos útelágazódás-
hoz érkeztünk.

ISTVÁN Nehéz szó.

ELNÖK (leül) És te? Mi járatban?

ISTVÁN (titokzatosan) Titok.

ELNÖK Akkor nem faggatlak.

ISTVÁN Nyugodtan faggathatsz.

ELNÖK De nem akarlak kellemetlen helyzetbe hozni.

ISTVÁN Na!

ELNÖK (nemet int)

ISTVÁN Nem érdekel?

ELNÖK Érdekel, de a titok, az titok. Nekem is rengeteg van.

ISTVÁN Titok?

ELNÖK Mi az hogy!

ISTVÁN Mondj egyet!

ELNÖK (gondolkozik) Az ufók.

ISTVÁN Vannak?

ELNÖK Persze. Csak nem mondjuk el.

ISTVÁN Én mindig sejtettem. (csend) És mennyi?

ELNÖK Három. Kettő kicsi, meg egy nagy.

ISTVÁN Aszta! És? Van még? Titok.

ELNÖK Az árfolyamok. A forint gyengülése, erősödése. Meg ilyenek.

ISTVÁN Az nem érdekel.

ELNÖK És még sok ilyen hasonló, érdektelen, pénzügyi titok.

ISTVÁN Lopós cuccok?

ELNÖK Nem így nevezzük, de lényegében igen. Lopós cuccok.

ISTVÁN Ufós nincs több?

ELNÖK Nincs. (feláll) Megyek. Hátha...!

ISTVÁN Várjál csak, segítek!

ELNÖK Te? Hogyan?

ISTVÁN (ordít) Nép! Magyarok! Sorakozó!

(A bokrok, fák mögül előjön a nép.)

ELNÖK (ámul) A népem!
FRÉDI Menten leég a képem!
Ez személyesen a miniszterelnök.
BÉNI Azért a sűrű szemöldök?
ELNÖK Álruhában jöttem, de felismertetek, magyarok!
Igen, én a miniszterelnökötök vagyok.
A magyarok miniszterelnöke!
IRMA Vilma, ennek mekkora a töke!
VILMA Irma, te ózdi tahó!
BÉNI Frédi, Frédi, hahó,
a feleséged durva.
FRÉDI A te hangod pedig érdes, mint a murva.
Nem hallottad, ki ez itt?
Egy személyes elnöki vizit.
IRMA Azt se mondta, szevasztok!
ISTVÁN (az elnöknek) Ezek parasztok.
ELNÖK Kérdezni jöttem. Kikérdezni tőletek,
hogymi a véleményetek?
IRMA (gondolkozik) Hová tűnt a Maónika Show?
Ez volt nekem az utolsó
esélyem a munkára!
Kivagyok most, kurvára!
ELNÖK Nem ismerlek. (szagol) Pukiztál?
IRMA Irma vagyok. Youtube-sztár.
VILMA Irma, te szellentettél?
BÉNI Már megint babot ettél.
Megmondtam, hogy bio-kaja!
IRMA Anyádnak a havibaja!
Zsírt eszek szalonnával,
punktum! Nagykanállal.

(A magyarok miniszterelnöke elővesz egy jegyzetfüzetet.)

ELNÖK Mit gondoltok a kormányzásról?

BÉNI Miról? Beszéljünk inkább másról!

FRÉDI Mielőtt bármit írna,
hallgassuk meg, mit mond Irma!

VILMA Én Vilma vagyok,
te részeg tulok!

FRÉDI Én részeg?
A lényeg,
hogy a vélemény
tény.
Mondd el most,
vagy moshatsz fost!

VILMA (nagy levegőt vesz) Én, mint mosodai vállalkozó, egy félhulla,
annyit mondok: nulla
a gazdaságpolitikád.

FRÉDI (Vilmának) Ne riszáld a picsád!

ELNÖK (viccesen) Kinek öregecskedő feleség jut hétköznapra,
annak joga van egy nála fiatalabbra.

FRÉDI Engem nem zavar e csuda csecse öreg csöcs!

VILMA Frédi, az elnökünk egy modortalan pöcs!

ELNÖK Bocsánat, nekem ez nem tiszta.

BÉNI Szedd a cókmókod, és menj vissza
a Parlamentedbe!

FRÉDI És rúgj mindenkit seggbe!

IRMA Ja, a Maónikát meg a Josit
meg vissza a tévébe! (iszik) Proszit!

BÉNI Kevesebb adót a sörre!

FRÉDI Ne hallgass erre a hatökörré!

VILMA Arról nem is beszélve,
hogy elbeszélve
a választók feje mellett
- mert eddig csak erre tellett -,
nem lehet politizálni!

FRÉDI Menjünk, drágám, ideje hálni!

BÉNI Talán hágni, te kandúr!

FRÉDI Miniszterelnök úr,
látja,
felénk az embert a barátja
így bántja!

VILMA Azt mondom, majd belátja,
hogy nem elég nagynak lenni,
látszani is annak kell. Menni
kéne, Frédi!

FRÉDI Béni?

BÉNI Induljunk. Ez úgysem érti.

IRMA A büszkeségemet is sérti,
ahogy áll itt bambán,
mint focista a labdán!

VILMA (elindulnak) A házunk tája fontosabb!

IRMA Azt hittem, hogy okosabb.

FRÉDI Egy politikus? Röhögnöm kell menten!

BÉNI Siessünk! Vécére kell mennem! (kimennek)

(A magyarok miniszterelnöke szomorúan becsukja jegyzetfüzetét.)

ELNÖK Elhagyott a népem. Van rá okuk. Európában ilyen böszmeséget
még miniszterelnök nem csinált, mint amit én! Meg lehet magya-
rázni... De minek? Kinek? Láttad a népemet. Szegény Frédi és Bé-
ni! Szegény Vilma, szegény Irma! (sóhajt) Ha valakik kóbor kutyá-
kat kergetnek ki az utcára, akkor arra a válasz nem az, hogy mi pe-
dig veszett rókákat, a válasz az, hogy a kóbor kutyákat befogjuk, és
telepre visszük. (sóhajt) Sok a gond. (csend) Legyen erőm! Legyen!

ISTVÁN Hm. A homlokodon mi ez a sok repedés?

ELNÖK Semmi. Csak... a csüggedés. (elvonul)

(István is elindul az EU-ba.)

(Iván a Hegyhez ér. Vár. Gizi érkezik.)

GIZI Iván, végre!
IVÁN Gizella! Ön itt?
GIZI Van megbeszélni valónk, úgy gondolom!
IVÁN Gizella, én eljöttem a Hegyre, mert döntenem kell. Életről, halálról.
GIZI Ugyanerről akarok én is beszélni, Iván. Életről, halálról. Nekem elhalálozott az édesanyám, ezt a fájdalmat feldolgozni egyedül nem tudom. Nekem férfi kell az életembe! Egy igazi férfi.
IVÁN Gizella, nekem ehhez mi közöm?
GIZI A bugyim összeköt minket, úgy gondolom.
IVÁN Valamit félreértett, kedves Gizella.
GIZI Féltre? Hát jó. Erre még visszatérünk. (körülnéz) Hogyan jutok haza?
IVÁN (mutatja) Talán arra!

(Gizi elrohan. Iván vár, hahózik néhányat, semmi. Zoltán érkezik.)

ZOLTÁN Igazgató úr! Igazgató úr!
IVÁN (csodálkozva) Gábor! Maga is?
ZOLTÁN Nem látta a feleségemet?
IVÁN Az imént indult arra.
ZOLTÁN Akkor sietek, hogy utolérjem. Tudja, igazgató úr, megváltoztam. Gábor lettem. Új életet kezdek. Le a Microsofttal! Éljen a szabad-szoftver! Éljen a Linux!

(Zoltán elrohan. Iván vár, hahózik néhányat, semmi. Gizi jön vissza.)

GIZI Még csak annyit, hogy nincsenek véletlenek az életben! (leveszi a bugyját) Erről beszéltem. (odadobja)
IVÁN (elkapja) Gizella...
GIZI Nem kell most válaszolni, Iván! Még én is bizonytalan vagyok, ám ez változni fog. Nyelvtanilag nem helyes, de így mondom! És aján-

lom, hogy maga is gondolja át az ajánlatomat! (közelről) Tudja
Iván: élet, vagy halál! (elrohan)

IVÁN (nem érti) Milyen élet? Milyen halál?

(Megnyílik a Hegy. Ott ülnek egymás mellett a mesterek:
Klebelsberg Kunó, Mária Terézia, Révai József. Vitáznak.)

KUNÓ A XXI. század iskolájának megteremtése olyan komplex program,
amely a közoktatási rendszer teljes vertikumának megújítását kell,
hogy kitűzze célként!

TERÉZIA Mindjárt jössz megint az élethosszig tartó tanulással, nemde?
Ugyan már!

JÓZSEF (köhécsel) A kompetenciákra helyezett oktatás egy zsákutca.

KUNÓ Amily lelkiismeretlenség, ha egy nemzet tökéletlen fegyverzettel
egyenlőtlen tusába küldi fiait az ellenséggel szembe, éppen olyan
vétek tanáraink iránt, ha elavult, elégtelen módszerekkel bocsátjuk
őket a nemzetközi oktatási rendszerbe.

IVÁN (köhint) Jó napot kívánok! Elnézést, hogy megzavarom...

JÓZSEF (köhécsel) Ez meg kicsoda?

TERÉZIA Ki vagy, te idegen?

IVÁN Dr. Ivánovics Iván vagyok, az iskola igazgatója.

KUNÓ Az iskolából jöttél?

JÓZSEF És hol van az az iskola? (köhécsel) A határon? (nevet)

TERÉZIA Hogyan találtál reánk?

KUNÓ Nem kellene reánkozni! Mondjuk így: ránk.

TERÉZIA Miért problémás a reánk?

KUNÓ A Himnusszal is ezt csinálták! Nem reánk, hanem ránk!

JÓZSEF Én fordítva tudom.

KUNÓ (legyint) Egy kutya.

TERÉZIA Kunó, úgy látom, bal lábbal keltél ma reggel.

KUNÓ Én, bal lábbal? Kikérem magamnak!

JÓZSEF (köhécsel) Befejeznék az urak a vircsaftot?

TERÉZIA Miféle urak?

JÓZSEF Kedves Mária...

TERÉZIA Terézia, ha kérhetem!

JÓZSEF Kedves Terézia! (köhécsel) Hallgassuk meg ezt az ifjat!

TERÉZIA Jó. (meglátja a bugyit) Az egy bugyogó?

IVÁN Igen. (zavarban) Egy kedves kolleganómé. Én sem értem...

TERÉZIA Milyen kár, hogy prúdnak mondanak! (nevet)

JÓZSEF Mi járatban, idegen?

IVÁN Én az iskola miatt jöttem.

TERÉZIA Was?

IVÁN Az iskola bezár. Mindörökre.

TERÉZIA Ámen. (nevet)

JÓZSEF (köhécsel) Én beteg vagyok és alkalmatlan arra, hogy a kérdést veled megvitassam. Tanácsolom, vedd tudomásul.

IVÁN Ezt nem lehet tudomásul venni! Beszélni kell róla!

KUNÓ Nekünk, magyaroknak, valóságos nemzeti betegségünk a sok beszéd, melynek csak egy ellenszere van. A tett.

TERÉZIA (pátosszal) *Ratio Educationis!*

KUNÓ Na bumm! (nevetnek)

IVÁN Az iskola nem zárhat be! Kedves mesterek, adjanak nekem tanácsot!

TERÉZIA A válság, ugye?

IVÁN Igen nagy krízist élünk, tudom, de nem lehet ennek oka az iskola bezárása!

KUNÓ Az egyes ember is, a nemzet is, ha nagy krízisen esik át, nemcsak kárát látja a krízisnek, hanem hasznát is. (nevetnek)

TERÉZIA Én leraktam az alapokat, nem kellett volna félresöpörni!

KUNÓ Terézia, az nem lett félresöpörve.

TERÉZIA Mária, ha kérhetem!

KUNÓ Kedves Mária, nincs igazad.

IVÁN Az nem helyén való, hogy lemondunk az oktatásról. Milyen társadalom az, amelyik ezt megteszi? Erre áldozni kell!

KUNÓ Igen, kedves ifjú barátom, igazat beszélsz. De nem elégséges az, hogy a társadalom csak áldozzon a magyar oktatásért. Kell, hogy érdeklődjék is iránta, kell, hogy szeresse!

TERÉZIA A felekezeti iskolákat beáldoztam. Ámen. (nevetnek)

IVÁN Kedves mesterek, segítenek nekem?

JÓZSEF (köhécsel) A királyné napozik a bécsi udvarban, arra jön az obsitos katona, rávág a királyné fenekére, majd mondja neki: ha magának olyan a lelke, mint a segge, akkor el van veszve! Erre a királyné felugrik: ha magának olyan a farka, mint a marka, akkor meg van tartva! (nevetnek)

TERÉZIA Pimasz! (nevet)

KUNÓ Kérjük Révai elvtársat, hogy segítsen a harcokban, és ne ártson!

TERÉZIA Komenista arisztokrata. (nevetnek)

IVÁN El vagyok keseredve.

TERÉZIA Etetni kell a juhokat, ha nyírni akarjuk! (nevetnek)

IVÁN Ezt nem értem.

KUNÓ Mindenki behelyettesíthető! (nevetve) Ugye, József?

JÓZSEF (köhécsel) Nélkülözhetetlennek éreztem magam, ez egy fajtája a beképzeltségnek.

TERÉZIA (nevetnek) Matyi bratyi.

KUNÓ (nevetnek) Szapora Mari.

JÓZSEF (nevetnek) Könyvtáros.

IVÁN (felháborodottan) De kérem! Kitől kapok válaszokat, ha a mesterek sem mutatják meg a helyes utat?

JÓZSEF Túlnyalási megnyilvánulások. (fuldokolva nevetnek)

IVÁN (csend) Hát bevégeztetett!

KUNÓ Annak a biztos reményemnek adok kifejezést, hogy ma, midőn a legnehezebb időn túlestünk és a magyar nemzet kálváriaútjának nagyobbik részét már megtette, az előttek álló rövidebb úton leroskadni nem fogtok, s meglesz az államban és a társadalomban a szükséges erő és áldozatkészség arra, hogy a benneteket megelőzőt nagy nemzedékektől átvett kulturális kincseket a jövő nemzedéknek átadhassátok! (nevetnek)

IVÁN (csend) Ennyi? Ennyi?

TERÉZIA Az emberi vigasz tán nem elég?

IVÁN Az emberi vigasz? (csend) Kevés. (elsétál)

JÓZSEF (csend) Most ki az istennel fogok egy értelmes mondatot váltani?

TERÉZIA Ezzel már nem. (nevet)

JÓZSEF Hát köszönet! Köszönet! Köszönet!

(Csend. Majd a mesterek folytatják vitájukat.)

JÓZSEF Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.

KUNÓ Azért akad még köztük gondolkodó ember! (nevetnek)

TERÉZIA Elég! Nem bírom már a röhögést. Lelkemre mondom, ebben a minutumban lefejeztetnélek!

JÓZSEF Támogatom! (elkomorul) Azért...

TERÉZIA Mi van?

JÓZSEF (köhécsel) Szerintem ez is feladja.

KUNÓ Igen. Mind belebukik.

TERÉZIA Pancserek! (kacagnak)

* 12 *

(Turisták érkeznek a tisztásra.)

JAKAB Anya!

ERZSÉBET Hol vagyunk, Csongor? (nézi a térképet) Megint eltévedtünk. Mondtam, hogy a piros keresztet kövessük!

JAKAB Nem a sárgát?

CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Azt követtük.

JAKAB Anya...

ERZSÉBET Maradj már te is! Csongor, csinálj valamit! (nézi a térképet) Az emlékmű nem erre van.

CSONGOR Hanem?

ERZSÉBET A hegy másik oldalán. Lemegy a nap, és nem tudunk egy normális képet csinálni. Figyelsz rám?

JAKAB Anya, éhes vagyok.

ERZSÉBET Ez meg egyfolytában éhes! Kiteszem a lelkem, csak hogy jól lakjon ez a gyerek, én nem eszem egy falatot sem, ez meg egyfolytában éhes!

CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Csak a pénz, ugye, fiam?

ERZSÉBET Ha már itt vagyunk, nézzünk meg mindent!
 CSONGOR Mit?
 ERZSÉBET A környéket. A nevezetességeket. Az itt élőket.
 CSONGOR (nézi a fényképezőgépet) Lemerült.
 JAKAB A mobilommal is lehet fényképezni.
 ERZSÉBET Amilyen drága volt, még szép!
 CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Akkor?
 ERZSÉBET Ne legyél már ennyire szerencsétlen. Minden homár ilyen életkép-
 telen?
 CSONGOR Putrilakó!
 ERZSÉBET Bungera!
 CSONGOR Koszos!
 ERZSÉBET Faszszopó!
 CSONGOR Útszéli!
 ERZSÉBET Köcsög.
 JAKAB Ne veszekedjete!
 ERZSÉBET Na, a gettómilliomos is megszólalt!
 CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) A kis bibsi!
 JAKAB Ott egy ember!
 ERZSÉBET Végre! (elindul) Hahó!

(Beretva István nemzetiszín szalagot árul.)

BERETVA Csak ötszáz forint a nemzetiszín szalag!
 ERZSÉBET Jó napot, segítene?
 CSONGOR Mit akarsz ettől a véntrotytól?
 ERZSÉBET Miért, te tudod, merre kell menni?
 CSONGOR Nem.
 ERZSÉBET Na! Öreg, nem tudja, merre kell menni?
 CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Mi az, hogy merre kell menni? Hova?
 ERZSÉBET Egyfolytában belepofázol mindenbe!
 CSONGOR Csak próbálok segíteni.
 ERZSÉBET Hogy legyen társadalmilag elfogadott családja az embernek, ami-
 kor egy ilyen fasztalan buzival él együtt!

JAKAB Nem veszünk a bácsitól?
ERZSÉBET Mi ez?
JAKAB Nemzetiszín szalag.
ERZSÉBET Minek az nekünk?
JAKAB Ünnepelni.
ERZSÉBET Aztán mit? Nem olvasol te újságokat?
JAKAB Nem. Én még iskolás vagyok.
ERZSÉBET Nagyon szomorú. Ennyi idősen én már dolgoztam. Éjjel-nappal.
CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Vegyünk egyet.
ERZSÉBET Most jön ez is!
BERETVA Csak kettőszáz forint a nemzetiszín szalagocska!
JAKAB Ott egy másik!

(Jön István.)

ERZSÉBET Végre, egy normális ember! Jó napot!
ISTVÁN (undorodva nézi őket)
ERZSÉBET Segítene?
ISTVÁN Miben?
ERZSÉBET Nem találjuk az utat.
ISTVÁN (nézi őket) Kik maguk?
ERZSÉBET A Szlovák család. Erzsébet vagyok, ő a férjem, Csongor, ez meg a fiúnk, Jakab.
CSONGOR (fejbe vágja Jakabot)
ISTVÁN Milyen család ez?
ERZSÉBET Magyar.
ISTVÁN Na, menjenek a fenébe! Elhiszem, hogy Unió, meg minden szar, de azért álljon már meg a menet!
JAKAB Az Unióba megy?
ISTVÁN Oda, hogy cseszné meg!
JAKAB Mi is menjünk!
CSONGOR (fejbe vágja Jakabot)
ERZSÉBET Még csak az kéne!
BERETVA Csak valamennyicskét adjanak!

ISTVÁN Ki ez az öreg?
JAKAB Szalagokat árul.
CSONGOR (eddig olvasott) Gyertek!

(A család félrevonul.)

CSONGOR (mutatja a prospektust) Ez egy testnevelő.
ERZSÉBET És?
CSONGOR (suttogva) Nem érted?
ERZSÉBET Nem.
CSONGOR Zsámoly, gerenda, rúd, kötél...
JAKAB (sírva) Anya...
CSONGOR (fejbe vágja Jakabot) Ne bőgj már!
BERETVA (Istvánnak) Csak vegyenek észre engemet, kérem!
ISTVÁN Mi lesz már? Mennék!
CSONGOR Pillanat! (a családnak) Ez egy szadista. Ki fog minket nyírni.
ERZSÉBET Azt próbálja meg!
CSONGOR Ez mindenkit kiszámol.

(Mindeközben Istvánt már nagyon idegesíti a másik.)

BERETVA Hát legalább arra kérem önöket, hogy rúgjanak belém egyet!
ISTVÁN Az anyád picsáját! Egy-kettő-három... (rugdossa)
BERETVA Nagyon fáj...
ISTVÁN Takarodj!

(István kirugdossa az öreget.)

CSONGOR Láttad? Megmondtam.
JAKAB És velünk mit csinál?
CSONGOR (olvas) A zsidókat megkövezi. (fejbe vágja Jakabot) Téged, fiam,
 agyonkövez.
JAKAB De szar.

(István halálra kövezi Jakabot.)

ERZSÉBET (ijedten) Engem is?
CSONGOR (olvas) A cigányoknak elvágja a torkát.
ERZSÉBET A kurva anyját!

(István elvágja Erzsébet torkát.)

CSONGOR (csend) Engem is?
ISTVÁN Szerinted?
CSONGOR (olvas) Buziknak balta a fejébe.
ISTVÁN Na.

(István lebaltázza Csongort.)

ISTVÁN Csoda, hogy utálok őket?

(Judit érkezik koszosan, de szerelmes tekintettel.)

JUDIT István!
ISTVÁN (csodálkozik) Judit, te itt?
JUDIT (szerelmes) Rájöttem. Nekem egy erős férfi kell. Te!
ISTVÁN (zavartan) Végül is az vagyok. Erős.
JUDIT István, akarsz?
ISTVÁN Mármint... állandóra?
JUDIT Akárhogy. Akarsz?
ISTVÁN Tulajdonképpen... miért ne?
JUDIT (hozzábújik) Megtaláltalak.
ISTVÁN (körülnéz) De hogy a tökömbe?
JUDIT Követtem a nyomaidat. Ez a hivatásom.
ISTVÁN Az jó.
JUDIT De megígéred, hogy semmi félrehetység, semmi vagdalkozás, semmi idegengyűlölet!
ISTVÁN Egyik se?

JUDIT Nem. Ha velem vagy, nincs már szükséged ezekre.
ISTVÁN Pedig jó. Mind.
JUDIT Fájdalmas. Ne akarj fájdalmat okozni.
ISTVÁN Testnevelő vagyok.
JUDIT Lehetsz ember is. (csend) Kívánd felebarátod feleségét, szolgáját, szolgálónőjét, ökrét, szamarát, mindent, ami felebarátodé!
ISTVÁN (átöleli) Menni fog?
JUDIT Ha akarsz, igen.
ISTVÁN Akarom.
JUDIT A szerelem mindent meggyógyít.
ISTVÁN Az jó. (csend) Nem ismerem a férjed. Azért felebarátom?
JUDIT Szerintem igen.
ISTVÁN Az jó. (csend) Van ökröd?
JUDIT Nincs. Szamaram sincs.
ISTVÁN Gondolom, szolgálónőd se.
JUDIT Az van.
ISTVÁN Aszta!
JUDIT A titkos viszonyunk sokat sejtet.
ISTVÁN Jókat?
JUDIT Kalandot, izgalmat, vágyakat, rejtőzködést.
ISTVÁN (csend) Lehetek néha még vadállat?
JUDIT Akarom, hogy az legyél. De csak velem!
ISTVÁN Menni fog. Erős vagyok. Kétszer is.
JUDIT (csend) István...
ISTVÁN Igen?
JUDIT Örülök, hogy egymásra találtunk.
ISTVÁN Hiányzott valami az életemből. Lehet, hogy te?
JUDIT Én hiányoztam.
ISTVÁN (csend) Most elmegyek az EU-ba. Megvársz?
JUDIT Várni foglak.
ISTVÁN Győzni megyek.
JUDIT Mindig győzöl.
ISTVÁN Nyerő típus vagyok.
JUDIT Tudom.

ISTVÁN (csend) Indulok.
JUDIT (felállnak) Várlak.
ISTVÁN (énekel) Várj reám... izé, majd jövök. (elindul)
JUDIT Huj, huj, hajrá! (integet)
ISTVÁN (integet) Csá!
JUDIT (csókot dob) Kapd el!

(István elkapja, majd elmegy.)

JUDIT (csend) Idegen és örült az egész. Kétségbeesés? (zokog)

* 13 *

(László és a szakkörös fiúk beosontak a Parlamentbe.)

LACIKA (suttogva) Höhö!
GYURI Höhö!
LÁSZLÓ Tiszteletet a helynek, fiúk!
LACIKA Itthon van?
GYURI Itt lakik, persze, hogy itthon van.
LACIKA Ekkora háza van a magyarok miniszterelnökének?
GYURI Hát persze!
LÁSZLÓ Csendesebben! Ez a Parlament.

(Hirtelen ott terem előttük a kancellár.)

LACIKA (megijed) Én most beszartam.
GYURI Tényleg?
LACIKA (szagol) Gyakorlatilag tényleg.
LÁSZLÓ Elnézést, hogy hívatlanul, csak úgy beosontunk az ország házába, mi a magyarok miniszterelnökével szeretnénk beszélni!
BEKÁM (leinti) Nincs itt.
LÁSZLÓ (csodálkozva) Nincs?
BEKÁM Nincs.

LÁSZLÓ (csend) De... hol van?
 BEKÁM A népével találkozik.
 LÁSZLÓ És... Ön...
 BEKÁM Őexelenciája Bekám Dávid, a kancelláriaminiszter vagyok. Én tartom kezemben a kormányt, amíg a magyarok miniszterelnöke távol van.

LACIKA Itt is alszik?
 BEKÁM Mi sohasem alszunk.
 LÁSZLÓ És a magyarok miniszterelnöke mikor...
 BEKÁM (hirtelen) Mondd el nekem, miért jöttetek?
 LÁSZLÓ (nagy levegőt vesz) Több oka is van annak. Többségében személyes, de egy kardinális is van közte.

BEKÁM Azt mondd!
 LÁSZLÓ Csak röviden a személyeset is...
 BEKÁM Az ősmagyarodról kérdeznél?
 LÁSZLÓ (csodálkozik) Tudsz róla?
 BEKÁM Mindent tudunk. A válaszom: nem fog sikerülni.
 LÁSZLÓ Gondoltam.
 BEKÁM Beszélj az iskoláról!
 LACIKA Ezt is tudja?
 GYURI Király!
 LACIKA Nem kancellár?
 LÁSZLÓ (csend) Az iskola. Igen. A ludi magisterek, a grammaticusok, a rétorok, és sorolhatnám tovább! Pedagógusok. Minden társadalom alapjai. Otthonunk az iskola, életünk a tanítás. Megéri? Ki tudja! De nélküle, nélkülünk, nincs élet! Nincs civilizáció, kultúra, politika, gazdaság, nincs semmi. (csend) Hát mégis, miért?

BEKÁM Voltam egy iskolában. Megnéztem, milyen is az. Hat éves gyerekek játszottak egymással, muszlim, zsidó, keresztény, fekete, sárga, és még ki tudja, milyen színű gyerekek. Őket persze nem érdekelte ez a sokféleség. Egyszerűen csak együtt játszottak. Nekem meg eszembe jutott, hogy te jó ég, tíz évükbe fog kerülni, hogy megtanulják gyűlölni egymást!

GYURI Elég lesz három is.

BEKÁM Ez az iskola.
LÁSZLÓ Nem. Ez az ember. Az iskola a fa, az ember a gyümölcse.
BEKÁM Ezzel mit akarsz mondani?
LÁSZLÓ (csend) Nem tudom.

(Lacika nézi a kancellár lábát.)

LACIKA Gyuri, hallod, durva para van!
GYURI Hm?
LACIKA Ez fucusta.
GYURI Tutkóra?
LACIKA Ja. Stoplisa van.
GYURI (eszmél) Az öreg megmondta.
LACIKA Ja.
GYURI Lájkolni kellett volna!
LACIKA Ja. (nézi a kancellárt) Hallod, mekkora brifkója van, veszed?
GYURI Fullra tele pénzzel.
LACIKA (bólogat) Baonkar.
GYURI Akkor ezt bebuktuk.
LACIKA Be. (észrevesz még valamit) És ott a fándli is.
EGYÜTT (öklöznek) Zobadkómíjjes.
LACIKA Vágod?
GYURI Alap.
LACIKA Lépünk?
GYURI Ezerrel. (kirohannak)

(László és a kancellár kerülgetik egymást.)

LÁSZLÓ Miért?
BEKÁM Mert.
LÁSZLÓ Hogyan?
BEKÁM Így.
LÁSZLÓ Mivel?
BEKÁM Erővel.

LÁSZLÓ Mikor?
BEKÁM Holnap.
LÁSZLÓ Meddig?
BEKÁM Végleg.
LÁSZLÓ Ki?
BEKÁM Én.
LÁSZLÓ Mit?
BEKÁM Ezt.
LÁSZLÓ (bemutat) Ezt!
BEKÁM (bemutat) Ezt! Tövig!
LÁSZLÓ (csend) Trágár vagy.
BEKÁM Amilyen a világ.
LÁSZLÓ Amiben nekünk nincs helyünk.
BEKÁM Nincs.

(László lehajtja fejét, szomorúan elindul.)

LÁSZLÓ (megáll) Csak...
BEKÁM Igen?
LÁSZLÓ Csak egy valami fáj. Terhe nyomja a vállam.
BEKÁM Mi?
LÁSZLÓ A többi ember fáradtsága. (kimegy)

(A kancellár nem mozdul. A sötétből előlép Valter.)

VALTER Megértette?
BEKÁM Nem hiszem. De számít?
VALTER Jobb lenne! (csend) Nem értem pusztító vágyadat. Ma az iskola tanulatlan felnőtteket enged a társadalomba.
BEKÁM (ingerülten) Azért akad még köztük gondolkodó ember! (ordít) Ami egyszer bement a fejekbe, azt onnan Isten ki nem veri! Érted már?
VALTER Szóval ez a baj.
BEKÁM Nem kellene nekünk! Egy sem.

VALTER (csend) Az iskolát... lerombolod mind?
BEKÁM Mind.
VALTER És? Lesz valami más?
BEKÁM Muszáj, hogy legyen!
VALTER Üresen nem maradhat?
BEKÁM Nem. Mert előbb-utóbb építkezni kezdenek.
VALTER Igazad van. (csend) És mi lesz helyette?
BEKÁM Valami hasonló.
VALTER Hogyan nevezed el?
BEKÁM (megvonja a vállát) Telepnek.
VALTER (csend) Jó név.
BEKÁM Tudom.

* 14 *

(István megérkezik az EU-ba.)

ISTVÁN Halló! (csend) Halló!

(Nyílik az ajtó, kilép Jack Captain, a képviselő.)

JACK *Hello. Good Afternoon, Sir!*

ISTVÁN Ááá! (olvas) Heló szőr misztőr. Áj kám fóm hángri. Bedszityu és ön. Szkúl klózd. Níd help... (nem érti) Mi? Ja! Plíz.

JACK *Ah, okey... What did you say? Are you hungry?*

ISTVÁN (boldogan) Hángri, ja!

JACK *Can I help you?*

ISTVÁN Nem érted?

JACK *Name...? I don't understand.*

ISTVÁN (levegőt vesz, újból nekifut) Áj kám fóm hángri.

JACK *Hungry? Excuse me for interrupting, but why are you telling me this? This is not a McDonald's; this is the European Union.*

ISTVÁN McDonald's! Az van nálunk is. Érted te a dörgést, pajtás! (megve-regeti Jack vállát)

JACK *Sorry... Let's start from the beginning. My name's Jack Captain. I'm a representative of the European Union. (kezet nyújt)*

ISTVÁN *Pista. Erős Sztív! (szorosán megöleli)*

JACK *Perhaps you shouldn't! So, dear Steve, are you hungry?*

ISTVÁN *Jesz! Hángri. Budapest. Paprika, Puskás, nájtklub.*

JACK *Budapest? (megerti) Ah! I understand, so you are from Hungary! Interesting similarity between the two words. Hungary and hungry.*

ISTVÁN *Jesz, hángrihángri.*

JACK *Nice. How can I help you, dear Steve?*

ISTVÁN *Pista. Sztív. (mutatja) Én.*

JACK *Jack.*

ISTVÁN *Sztív.*

JACK *I see. Well?*

ISTVÁN *(nem érti)*

JACK *(int a fejével)*

ISTVÁN *Olvassam még egyszer? (olvas) Szkúl klózd. Níd help plíz.*

JACK *Is the school going to close? What business of mine is that?*

ISTVÁN *(bólogat) Szkúl. Klózd. Kaput.*

JACK *Forgive me, but how can I help?*

ISTVÁN *(olvas) Nem érted? Gyere! (odahúzza) Kéne mani. Jó sok.*

JACK *Money? Do you need money? The European Union has fabulous competitions in the academic field. Among the invitations to tender is where the most ideal opportunity needs to be found, don't you think?*

ISTVÁN *Sztop! (előveszi mobilját, hív) Juli! Itt vagyok.*

(Tanári. Júlia egy széken állva telefonál, Zoltán tartja hátulról. Gizi is jelen van.)

JÚLIA *Igen, István, hallak, hallak, van térerő, mondjad!*

ISTVÁN *Már beszélek vele egy ideje. Csak nem értem.*

JÚLIA *Mondjad, mit mond!*

ISTVÁN *Még nem tudom. Furcsa a kiejtése. (Jacknek) Evitésön?*

JACK *Yes, invitation to tender.*

ISTVÁN (Júliának) Hallottad?
 JÚLIA Nem hallottam, István, monddjad, mit mondott?
 ISTVÁN Evitésön tutenger.
 JÚLIA *Invitation?* Az remek, István, jó úton haladunk. Már is felajánlott egy meghívást önnek, úgy tűnik, sikerült elnyernie a kegyeit.
 GIZI (bokán rúgja Zoltánt)
 ZOLTÁN Mi van?
 GIZI Mit tapogatód? Írd alá a papírokat!
 JÚLIA Gizella, kérlek, halkabban!
 ISTVÁN Mi van?
 JÚLIA Semmi, István, fogadja el a meghívást, mondja azt, hogy *thank you for the kind favor, I accept the invitation.*
 ISTVÁN Mi?
 JÚLIA Mondja, azt, hogy *thank you!*

(Az EU-ban Jack még nyugodt.)

ISTVÁN (Jacknek) Tenkjú.
 JACK *Yes?*
 ISTVÁN Jesz. A manit... Tenkjú!
 JACK *I don't understand, what money?*
 ISTVÁN Te adsz manit, én megyek haza, szkül nem klózd.
 JACK *Are you expecting monetary support from the European Union?*
 ISTVÁN Sztóp! (telefonba) Juli!

(A tanáriban Gizi és Zoltán némán veszekednek, Júlia próbál rendet tartani.)

JÚLIA Igen?
 ISTVÁN Szöpo.
 JÚLIA (lelkesen) Igen?
 ISTVÁN Azt mondta, hogy szöpo.
 JÚLIA *Support?* Nagyszerű! Ez azt jelentheti, hogy kapunk támogatást, ez nagyszerű! Ivánt újra boldognak látni, nincs ennél nagyobb ál-munk, ugye?

(Júlia álmodozva táncol, szívéhez szorítva telefonját.)

GIZI Mit kell annyit beszélni? Vége!
ZOLTÁN Ne mondj ilyeneket, egy csapat vagyunk.
GIZI Írd alá a válási papírokat!
ZOLTÁN Nem mehetek haza. Tudod... (mutatja a lábát)
JÚLIA Kedves kollégák, csendesebben! (telefonba) István, kérdezze meg, hogy mikor kapjuk meg a támogatást?
ISTVÁN (Jacknek) Mikor kapjuk meg a támogatást?
JÚLIA István, István, ne magyarul mondja!
ISTVÁN Akkor hogy?
JÚLIA Angolul. Figyeljen, mondom! *When do we get the support?*

(Az EU-ban Jack kezd ideges lenni.)

ISTVÁN (Jacknek) Vendüvi getö szöpo?
JACK *Steve, I don't understand you. Have you never heard of this procedure? First, you put together the material for the competition. Then comes the invitation-to-tender procedure. After that the committee will judge and make a decision. This is a relatively long time.*
ISTVÁN Tenkjú.
JACK *Tell me, are you seriously this stupid? Why did they send you, who doesn't even speak English?*
ISTVÁN Jesz. Inglis.
JACK *But you do not speak English!*
ISTVÁN (ideges) Ne húzd már az időt, kicsikém! Szöpo. Érted? Szöpo, aztán viszontlátás!
JACK *Are you here to claim support?*
ISTVÁN Jesz.
JACK *From me?*
ISTVÁN Jesz.
JACK *Do you think that I am homosexual?*

ISTVÁN Mi? Sztóp! (telefonba) Juli!

(A tanáriban Júlia álmodozik. Optimista.)

JÚLIA Igen?

ISTVÁN Valami homoszexről dumál.

JÚLIA Tessék?

ISTVÁN Az a buzi, nem?

JÚLIA István, én nem hinném, hogy erről beszélne önnek az úriember!
Hogy néz ki?

ISTVÁN Fekete.

JÚLIA (suttogva) Nagyon helyes, hogy így mondja, mert tőlünk nyugat-
tabra már sértő a bőrszín pejoratív megjelenítése.

ISTVÁN (megéri) Miért, ez néger?

JÚLIA István, ezt nem szabad kimondani!

ISTVÁN Az anyját, én meg észre se vettem!

JÚLIA István, nyugodjon meg, térjünk vissza a támogatáshoz!

(Gizi és Zoltán veszekednek. Közben beront Judit.)

GIZI (miközben Júlia telefonál) Anyád rontott el téged. Menthetetlen
vagy.

JUDIT István! Mi van Istvánnal?

ZOLTÁN Mi köze van ehhez anyámnak? Gizi, én megváltoztam.

GIZI Persze!

ZOLTÁN Más lettem. Már tudok nemet mondani magamtól is.

GIZI Igen?

ZOLTÁN Nem.

GIZI Egy... egy... anti-férfi vagy.

JUDIT Mit tudtok Istvánról?

ZOLTÁN Most miért antizol?

GIZI Nem akarok veled élni. Írd alá a papírokat, a ház az enyém marad,
te viheted az autót.

ZOLTÁN Nincs is autónk.

GIZI De lehetett volna!

ZOLTÁN Gizi, mi bajod van velem?

GIZI Nem vagy képes semmire.

JUDIT István!

JÚLIA (közben telefonál) Arról kellene meggyőzni a kedves képviselő urat, hogy minket minden megoldás érdekel, csak sikerüljön megmentenünk az iskolát! Meg kellene kérdezni, hogy mikor érkezhetsz meg legkorábban a pénzzel... (sikítva) Kedves kollégák fogják be a pofájukat! (csend) Úgy! (megnyugszik) Tehát... *When does the money arrive?*

ISTVÁN Én ezzel nem beszélek tovább.

JÚLIA István, kérem, nyugodjon meg!

ISTVÁN Ez egy buzi néger. És hogy átvert! Nem is látszik rajta. Szerintem még zsi...

JÚLIA István, ki ne mondja!

JUDIT Mit ne? Mit ne mondjon?

JÚLIA István, most nem magáról van szó, hanem az iskola jövőjéről! Legyen férfi! Legyen erős!

ISTVÁN Az vagyok. Mindkettő.

JÚLIA Vegyen egy nagy levegőt, és mondja utánam: *When does the money arrive?*

JUDIT Azt mondja!

(Az EU-ban Jack elveszítette türelmét.)

ISTVÁN (Jacknek) Vendázító ráv?

JACK *Well...*

ISTVÁN Ugye nem vagy zsidó is?

JACK *Pardon me?*

ISTVÁN Csak megkérdeztem.

JACK *I don't understand you, man! (csend) You came from Hungary, didn't you?*

ISTVÁN Jesz. Hángri.

JACK *You cannot even pronounce the name of your own country. You are the Hungarians. The big-big, enormous Hungarian nation from Warsaw to Vienna, from Bratislava to Belgrad, everything is yours. You are the smartest, the most capable, the most beautiful, the strongest, the most ancient. And you do not have a good education system, a good university, nobody is hated as much in the world as the Hungarians are by the Hungarians. And you only demand, but you do not want to give. After all, how can you think that? Why did we give you anything? What kind of government do you have? (mutatja) Right or Left?*

ISTVÁN *Táncolsz, mi, buzikám?*

JACK *Do you not even know this? Does it matter at all? You could drown each other in a puddle, you would poke each other's eyes out with a stickpin. What kind of people are you?*

ISTVÁN *(bizonytalanul) Vendázitö... ráv?*

JACK *(röhög)*

ISTVÁN *Mi olyan vicces?*

JACK *(röhög) Do you know when you'll get money from us? Never!*

ISTVÁN *(barátkozik) Nem is vagy te olyan... ferde, ugye?*

JACK *Never... (röhög)*

ISTVÁN *Sztop! (telefonál) Juli!*

(A tanáriban Júlia nagyon bizakodó.)

JÚLIA *Mi van, István?*

JUDIT *Mi van, István?*

ISTVÁN *Röhög.*

JÚLIA *Röhög?*

JUDIT *Röhög?*

ISTVÁN *Ja. De rájöttem, hogy nem buzi. Szerintem néger se.*

JÚLIA *(érzi a veszélyt) Mit mondott, István?*

ISTVÁN *Én?*

JÚLIA *Nem maga! A másik.*

ISTVÁN Azt mondta, hogy... nevet. Valami ilyesmit. Ennyit már tud magyarul. (röhög)
JÚLIA (elkeseredetten) *Never...*
JUDIT (elkeseredetten) *Never...*

(Judit kikapja a telefont Júlia kezéből.)

JUDIT István!
ISTVÁN Judit?
JUDIT (szigorúan) Hogy hívják?
ISTVÁN Sztív.
JUDIT Nem téged!
ISTVÁN Ja! Dzsek.
JUDIT Add át a telefont!
JÚLIA (sír) *Never...*
ISTVÁN Jó. (Jacknek) Veled akar beszélni. A nőm.
JACK (átveszi a mobilt)
JUDIT *Mr. Jack, I'd like to say something Hungarian quotation for you, it's good that you are here because if the monkey goes up to the tree, it's better seen how red is his popo!*

(Az EU-ban jó a hangulat.)

JACK *Monkey's... popo?*
ISTVÁN Popó! (röhögnek)

(A tanáriban Júlia újra megkapja a telefont.)

JÚLIA (nagy levegőt vesz)
JUDIT Röhögnek? Kiröhögik István? Hiszen... István erős. István mindig győz. Legyőzhetetlen! Vagy mégsem? (összeomlik) Hiába minden. A tökéletes nem létezik. Nem! (kirohan)
JÚLIA (remegve) *I am Miss Julia Schmidt, our school's English teacher.*
JACK *Welcome, my lady!*

JÚLIA *Because of you, the hope is over, happiness is over, and loneliness awaits me!* (kinyomja a telefont)

(Az EU-ban Jack nem érti. István az orrát piszkálja.)

JACK *Shit!* (visszaadja a telefont)

(A tanáriban Júlia majdnem sír. Zoltán érdeklődő. Gizi fásult.)

ZOLTÁN Na?

JÚLIA Csak röhögnek rajtunk. (kirohan)

GIZI Látod, nincs megoldás. Írd alá a papírokat, és felejsük el egymást!

ZOLTÁN És az iskola?

GIZI Kit érdekel? (kimegy)

(Zoltán magányosan álldogál, majd próbálja levenni lábáról a szerkezetet.

Nem megy. Előveszi a mobilját, énekelne, de elsötétül a világ.

Az EU-ban mindeközben István úgy érzi, sikerült!)

JACK *Steve! You, Hungarians, are you seriously this idiotic? You know what? You will get a bunch of money from me, personally.*

ISTVÁN Mani? Jesz!

JACK *I will give you as much money as a mountain. Like a whole town. Like the Alps. Like the Caucasus! Like the Carpathian Mountains!* (mutatja) *You will get this huge amount of money. Will that be great?*

ISTVÁN Jesz.

JACK *And you do not need to give it back. Never. And I will give you more money every year. The fucking Euros will be standing in huge mountain-size piles. I'll go and bring it. But first I will find a wheelbarrow, since I cannot carry it all, because I am bringing so much goddamn money. Good?*

ISTVÁN Jesz.

JACK *Wait here, I will be back. A hundred years from now. No, two hundred years from now. You know what? I will be back in five hundred fucking years. Will you wait for me?*

ISTVÁN *Jesz.*

JACK *Are you seriously this stupid?*

ISTVÁN *Jesz. Mani.*

JACK *Then I bring the money. Don't move, wait here! (elindul) Fucking loneliness... (nevetve kimegy)*

(István nagyon boldog. Várakozik. Múlik az idő, de nem adja fel.
Sohasem adja fel.)

ISTVÁN (nézi az óráját) *Fájhánrifákinjirsz. Jesz...*

* 15 *

(Iván ül megtörtén íróasztalánál. Hirtelen egy pisztoly jelenik meg kezében.
Megijed, nem tud vele mit kezdeni. Halántékához, szájába,
szívéhez fogja a fegyvert. Nem tudja megtenni.)

IVÁN *Büntetésem az örök ébrenlét. Álmatlanság...*

(Gizi érkezik. Iván a pisztolyt lába közé rejti.)

GIZI *Iván! (csend) Iván, én gondolkoztam, és... (kellegeti magát)*

IVÁN *Igen?*

GIZI *Én... benne vagyok.*

IVÁN *Igen... miben?*

GIZI *Tudja Iván, amiről már beszélgettünk.*

IVÁN *Szóval... Szeretné?*

GIZI *Igen.*

IVÁN *Gizella... tudja ön, hogy mi van a lábam között?*

GIZI Elképzelésem van... (magának) Már próbálkoztál nálam, te puncit-
raktor! Nem kellenél, de az örökséghez kell egy normális sperma-
gazda! (körülnéz) Kimondtam? Megint!

IVÁN (nem figyel) És szeretné, hogy ha elővenném?

GIZI Én nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan a lényegre térünk. (leveszi
a bugyiját) Hát, legyen...!

IVÁN Gizella, hogy ha én a lábam közül előveszem, akkor az el fog sülni.

GIZI Valóban? (zavart) Milyen vad ma, Iván!

IVÁN (sóhajt) Bár lennék vad...!

GIZI Nekem nincs ellene kifogásom.

IVÁN (csend) Nincs kifogása?

GIZI (szenvédélyesen) Akarom, hogy bennem legyen, Iván!

IVÁN Azt akarja?

GIZI Hogy süljön el!

IVÁN Gizella, nekem más tervem volt.

GIZI Más?

IVÁN Én magamnak szántam ezt a két golyót.

GIZI (nem érti) Magának?

IVÁN Én ma elsütöm.

GIZI Esetleg... nem lenne jobb, ha én is segítenék?

IVÁN Segítene?

GIZI Ketten talán nagyobb az élvezet, Iván.

IVÁN Maga is akarja?

GIZI (elalél) Akarom, Iván!

IVÁN Akár még... fogná is a kezem, hogy vezesse?

GIZI Vezetem, Iván!

IVÁN (csend) Gizella, én ezt... nem vártam öntől.

GIZI (csodálkozva) Nem?

IVÁN Én ezt úgy terveztem, hogy más nincs itt.

GIZI Egyedül?

IVÁN Úgy szokták, nem?

GIZI Úgy is... szokták. (szenvédéllyel) De itt vagyok, Iván, akarom, hogy
együtt csináljuk!

IVÁN Akarja?

GIZI Hiszen mindketten tudjuk, hogy ez a sorsunk!
IVÁN Ez a sorsunk.
GIZI Vegye elő, Iván!

(Iván előveszi a pisztolyt. Gizi lassan ébred rá, mit is lát. Megijed.)

IVÁN (feláll) Ön az egyetlen ember, akitől én ezt nem vártam.
GIZI Konkrétan nem erre gondoltam.
IVÁN Gizella, ön képes lenne velem a halálba menni?
GIZI Oda nem, Iván, én...
IVÁN Képes lenne arra, hogy itt hagyja ezt a földi létet?
GIZI Nem, Iván, én... gyakorlatilag... másra számítottam. Mi beszélgettünk a viszonyokról, s én azt hittem...
IVÁN A viszonyokról?
GIZI A mi viszonyunkról.
IVÁN Az élet és halál közelségéről.
GIZI Arról is beszélgettünk, de most konkrétan a... behatolásra gondoltam.
IVÁN Túbi ór náttúbi... Zsil, zsity, bugyet zsity...
GIZI (szigorúan) Iván, tegye le azt a fegyvert!
IVÁN Miért tenném?
GIZI Mert veszélyes. És nem melleleg, hogy kapcsolódjak eredeti célunkhoz, egy igen erős fallosz szimbólum. De nem helyettesíti... azt.
IVÁN Gizella, vége van mindennek. (csend) Segítene nekem? Megtenné? Meghúzná a ravaszt? (nyújtja felé a fegyvert)
GIZI (közelebb lép) Iván... (kikapja kezéből a pisztolyt, s elrohan)
IVÁN (leroskad) Nehéz. Nagyon nehéz...

(Beront Júlia, szexin, gyönyörűen, nyakában egy vérvörös boával.)

JÚLIA Iván!
IVÁN Júlia... Ön is?
JÚLIA Megváltoztam.

IVÁN Júlia, önnel mi történt?
JÚLIA Oh! Iván, egy jól sikerült orrplasztika, egy apró szemhéjfelvarrás, a nevetőráncok feltöltése (kacag), implantátum az ajkaimba (csücsö-rít), és... (mutatja melleit) Ide! (megöleli Ivánt) Mindezt magáért tettem!
IVÁN És egy boa is?
JÚLIA Itt vagyok! Az öné vagyok...
IVÁN Júlia, ez a pillanat nem alkalmas...
JÚLIA (befogja Iván száját) Várok. Várok az idők végezetéig, ha kell! Iván... bízni kell!
IVÁN Júlia, kérem, én... tudja, ezekben az órákban gyökerestől megváltozott minden. És ezt feldolgozni, elfogadni... talán egyedül könnyebb lenne!
JÚLIA Egyedül nem megy, Iván!
IVÁN Júlia. Úgy gondolom, elkéstünk a románcunkkal. Ki tudja, tán lett volna sanszunk egy boldog életre!
JÚLIA Lesz, Iván, lesz!

(Kezében a pisztollyal belép Gizi, felveszi az ott felejtett bugyiját.)

GIZI Bocsánat, csak itt felejtettem a... (meglátja Júliát) Juli!
JÚLIA Gizi!
GIZI Iván, ez mit jelentsen, mit keres itt ez?
IVÁN Én...
JÚLIA Mi az, hogy ez? Iván, magyarázatot várok!
IVÁN Hölgyeim, a pillanat nem alkalmas...
JÚLIA Iván, most életéről van szó!
IVÁN (nevet) Tudom, kedves...
GIZI Mi az, hogy kedves?
JÚLIA Igenis, kedves!
IVÁN Hölgyeim, összeomlott minden, a reménytelenség lett úrrá.
JÚLIA Igen, Iván, jól mondja! A reménytelenség lett úrrá rajtam. Én egy boldog, szerelmes, szép jövőt láttam álmaimban, s most kiderül, hogy... maga, Iván, egy... pernahajder!

IVÁN Pernahajder?
GIZI Egy szoknyavadász! Egy hozományvadász!
IVÁN Miféle szoknya? Miféle hozomány?
JÚLIA Iván, én a szüzességem adtam volna a kezébe...
GIZI Én a férfiasságát vettem volna a kezembe...
JÚLIA Én... én az örömök lángoló táncát nyújtottam volna önnek!
GIZI Én... én a verejtékünk cseppjeivel öntöztem volna, Iván!
JÚLIA A szökőkút erejével facsartam volna a kéjt!
GIZI A nyelvem tornádó erejével...
JÚLIA Az ölem vulkán kitörésével...
GIZI A comb vas szorításával...
JÚLIA A keblek hullámaival...
GIZI Duzzadó erek...
JÚLIA Feszülő bimbók...
GIZI Kézimunka...
JÚLIA Mélytorok...
GIZI Sikoly!
JÚLIA Vonyítás!
IVÁN Hölgyeim! Hölgyeim! Mi folyik itt?
JÚLIA (sírva) Semmi... Iván, maga megalázott engem.
GIZI Aljasul a hátamba döfött.
IVÁN Nem veszik észre...
JÚLIA Iván, én ezt nem vártam magától. Mi olyanok voltunk egymásnak,
mint Rómeó és Júlia.
GIZI Mint Csongor és Tünde!
JÚLIA Mint Trisztán és Izolda!
GIZI Mint...
IVÁN Fejezzék be!
GIZI Kuss! Ezt még elmondom. (színpadiasan) Mint Jancsi és Iluska!
IVÁN (csend) Menjenek el!
JÚLIA Úgy? Iván, maga tönkre tett engem!

(Júlia levágja boáját az asztalra, és kirohan.)

GIZI Kurvapecér!

(Gizi levágja a pisztolyt és bugyiját, kirohan. Visszajön a bugyiért, majd elmegy.)

IVÁN (csend) Hol is tartottunk, kedves barátom?

(Felveszi a pisztolyt, halántékához emeli, meghúzza a ravaszt.
A pisztoly nem sül el.)

IVÁN Még az Isten is elhagy. (kimegy)

(A háttérből vérszomjas kacaj.)

ÁRPÁD (hangja) Finálé!

* 16 *

(Székek félkörben. Táskákkal kezükben, egyesével érkeznek a tanárok.)

GIZI (csend) Most mire várunk?

ZOLTÁN (előveszi mobilját) Ha gondoljátok, szívesen eléneklek...

IVÁN (leinti) Gábor, kérem!

ZOLTÁN (magának) Zoltán...

(Csend.)

JÚLIA (sírva) Én nem értem, miért kell elmennünk?

IVÁN Ezt senki sem érti, kedves Júlia.

(Csend.)

ISTVÁN Ebbe nem kell beletörödni!

IVÁN Kérlek, István!

VALTER Aminek jönnie kell, az csak akkor nem jön el, ha a jövetel feltételezése...

LÁSZLÓ Csendben vagy, kutya!

(Érkezik Árpád.)

JÚLIA (megijed)

ISTVÁN Tudtam, hogy ő az! A portás...

JÚLIA Félek...

IVÁN Méltósággal, Júlia, kérem, méltósággal!

JÚLIA De hogyan? A tehetetlenség elgyengít.

(Árpád Iván vállára teszi a kezét.)

IVÁN (hosszú csend után) Nekem az életem volt az iskola. Az életem. Engem most megöltök. (előveszi tollát, Árpádnak adja) Ti gyilkosok vagytok. Ártatlanokat mézároltok le. (csend) A tudás az élet. A nemtudás a halál. Halál...

(Árpád István vállára teszi kezét.)

ISTVÁN Rend, fegyelem, figyelem. Akaraterő. Testiség. (odaadja sípját) Mind elveszett. Mind.

(Árpád Júliához lép.)

JÚLIA (zokogva) Én nem értem, ez hogyan történhetett meg... Én szerettem tanítani. Én szerettem az iskolát. Nekem nagyon fog hiányozni... (odaadja szótárát) Én ezt nem tudom felfogni...

(Árpád Zoltánhoz lép.)

ZOLTÁN A rendszernek vége. (lecsatolja lábáról a jelzőt, odaadja) A server leállt. Kékhalál jön.

(Árpád Valterhez lép.)

VALTER Egyedül Júdás az, akit Krisztus beavatott a titkos tudásba. Ez a titkos tudás pedig nem más, mint a gnosztikusok titkos tanítása. Minden emberben eleve benne van ez az eredendő igazság. A vita lezárva. (kezet fog Árpáddal)

(Árpád Judithoz lép.)

JUDIT Az ember mindent elfogadhat. Én is. De miért most? (keresgél, majd odaadja vibrátorát) Miért pont most kell ez az egész?

(Árpád Lászlóhoz lép.)

LÁSZLÓ (csend) Mindegy... (odaadja szemüvegét)

(Árpád Gizihez lép.)

GIZI (leveszi a bugyiját, odaadja) Nekem semmit nem jelentett. Utáltam.

(Árpád lassan kicsoszog.)

IVÁN (hosszú csend után) Ideje indulnunk, kedves barátaim. (csend) Bevégeztetett. Itt már nincs helye a reménynek. Amikor türelemmel, szeretettel, áldozatkészen hordoztuk a mindennapok fáradtságait, a szenvedések keresztjét - talán nem is gondoltunk arra, hogy az ősi vágy, a tudás vágya él bennünk, ami megállíthatatlanul folytatódik a világ végéig. (csend) Hát elmegyünk. Ennek az országnak most nem ilyen követekre van szüksége. (csend) A megnyugvás ideje jött el. A teljes megnyugvás...

(Kimennek, Iván utoljára, még visszanéz, majd lehajtott fejjel eltűnik.)

Zoltán marad egyedül. Körülnéz, előveszi mobilját, elénekli a dalt.)

V É G E